2-Bakara 74-229 âyetler

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlü-ne, âline ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen dualarımızı işiten ve her şeyi hakkıyla bilensin.

74:"Bütün bunların arkasından sizin kalpleriniz yine katılaştı, taş gibi kaskatı kesildi, hattâ taştan daha katı oldu. Nitekim taşlar arasında kendisinden ırmaklar fışkıranlar vardır; yarılıp içinden su çıkanlar vardır; Allah korkusundan yuvarlananlar vardır. Allah yaptıklarınızı bilmez değildir. "

Evet bundan sonra da erimesi gereken kalpleriniz taş gibi kaskatı kesiliverdi. Hattâ taştan daha kaskatı oldu buyuruluyor.

Burada Rabbimiz kâfirin kalbiyle taş arasında çok hoş bir mukayese yaparak, kâfirin kalbinin taştan daha katı olduğunu anlatacak. Ancak ona geçmeden önce Kur'an'ın diliyle kalp çeşitlerini şöyle kısaca bir özetleyelim inşallah: İslâm literatüründe üç model kalp görüyoruz:

1- Birisi marazlı, hasta, hastalıklı bir kalp. Sûrenin baş tarafında bunu anlatmıştı Rabbimiz. Kimilerinde görüyoruz bunu, tuhaf insanlar bunlar, ne yaptıkları belli olmaz. İstikrarları yoktur, hastalandıkça hastalıkları artar.
"Onların kalplerinde hastalık vardır. Allah'ta onların hastalıklarını artırmıştır"
(Bakara: 10)

Âyetinde anlatılanlar gibi olurlar bunlar.

2- İkinci bir kalp türü daha vardır ki, o da burada gördüğümüz gibi, kaskatı bir kalp. Taş gibi, hattâ taştan daha katı bir kalp.

3- Bir üçüncü kalp daha vardır ki bu mü'minin kalbidir. O da iki durumda bulunur:

a- Ya coşkundur. Hoplar zıplar yerinde duramaz.

"Mü'minler o kimselerdir ki, Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir, Allah'ın âyetleri okunduğu zaman bu onların imanlarını artırır ve onlar Rablerine güvenirler...
"(Enfâl: 6)

Deniliyordu ya. Yâni yanlarında Allah zikredildikçe, âyetlerle karşı karşıya geldikçe, âyetler onlara okundukça coşar, taşar, kabına sığmaz hale gelir. Allah'ın metluv ve meşhûd âyetleriyle engin denizler kadar engin hale gelmiş, sükûnete ermiş bir kalptir onların kalbi. İşte bu da mü'minin kalbidir.

Demek ki kalplerin itminana kavuşmasının, kalplerin yatışıp doyuma ulaşmasının, şüphe ve tereddütlerden arınıp kesin itminana kavuşmasının iki yolu varmış.

1- Birincisi Allah'ın metluv âyetleri dediğimiz elimdeki şu kitabın âyetleri. Bu kitabı okudukça, bundaki âyetlerle tanıştıkça kalp kesin bilgiye ulaşacak ve içinde kendisini rahatsız eden, sürekli kendisine elem veren tüm şüphe ve tereddütlerinden uzaklaşacak ve sükûnete erecektir. Doyuma ulaşacaktır, tatmin olacaktır.

2- İkincisi de Allah'ın meşhûd âyetleri dediğimiz kâinatta serpiştirilmiş görsel âyetlerdir. Kişi Allah'ın yeryüzünde serpiştirdiği bu âyetleri de inceledikçe, bunları da okudukça yine onun kalbi tatmin olacak ve oturaklaşacaktır. Hani İbrahim âyetinde bu konu anlatılıyordu:
"Ey Rabbim ölüleri nasıl diriltirsin görmek isterim! Demişti İbrahim de Allah; yoksa inanmıyor musun ey İbrahim? deyince de, yok öyle değil, ancak kalbim mutmain olsun için dedi."
(Bakara: 260)

Demek ki kalbin itminana kavuşmasının ikinci yolu da Allah'ın bu şekilde göze hitap eden âyetleridir. Bu âyetler insanın kalbini mut-main hale getirir biliyoruz.

İşte buradaki âyet de bu tür âyetlerden birisidir. Bakalım kalplerin yatışması, kalplerin itminana kavuşması adına onlara gösterilen bu âyet karşısında onlar nasıl davranmışlar?

«

"Bundan sonra kalpleriniz yine taşlaştı, taş gibi veya daha da kaskatı oldu."

Bakın orada kâfirin kalbi anlatılıyor. Nasılmış kâfirin kalbi? Kaskatı taş gibi, hattâ taştan daha katıymış. Rabbimiz kâfirin kalbiyle taşın bir mukayesesini yaparak şöyle buyurur:

"Taşlardan niceleri vardır ki; ondan pınarlar fışkırır nehirler fışkırır."

"Niceleri de vardır ki şak şak yarılıp içinden sular akar."

Yâni kimi taşlar da vardır ki; pınarlar fışkırtmasalar bile sızarlar, şak şak olmuştur kayalar, taşlar da Allah'ın âyeti olan su, taşı etkilemiş, orada kendisine sızma yeri bulmuştur. Yâni Allah'ın su âyeti taşın içine nüfuz edebilmektedir.

"Kimi taşlar da vardır ki Allah korkusundan aşağıya doğru yuvarlanırlar."

Şöyle anlıyoruz bunu: Hani demin Allah'ın iki tür âyetinden bahsetmiştik. Birisi şu kitabın âyetleri, ötekisi de Allah'ın tabiatta yarattığı âyetler diye. İşte soğuk, sıcak, gündüz, gece, güneş, oksijen, hava su Allah'ın âyetleridir. Bakın taşlar bile bu âyetler karşısında donuk kalamıyor, hissiz kalamıyor, nötr kalamıyor, bunlardan etkileniyor da paramparça oluyor. Fiziksel bir parçalanmayla parçalanıp aşağıya doğru yuvarlanıyor.

Veya taşlar Allah'ın su âyetinden etkileniyor da suya yol ver-mek zorunda kalıyor. Ya da taşlar Allah'ın rüzgar âyetinin etkisiyle düşüyor, paramparça oluyor. Yâni âyetlere boyun eğiyor taş, âyetler karşısında etkilenip şekil alıyor taşlar. Bu kadar salâbet, güçlülük ve metanet varken taşlar bile Allah'ın âyetleri karşısında böyle eriyor da, Allah'ın âyetleri taşların bile kalbine nüfuz edebiliyorlar da; lâkin bu kâfirlerin kalbi, taş gibi değil, ondan daha kaskatı olarak hiç bu âyetlerden hiç mi hiç etkilenmiyor. Gerek Allah'ın şu kitabının âyetlerinden, gerekse Allah'ın meşhûd âyetlerinden hiç etkilenmiyor. Allah'ın âyetleri bunların kalplerine nüfuz edemiyor. Allah'ın bu âyetleri karşısında erimeliydi, etkilenmeliydi, suyun yol bulması gibi rahmet yol bulmalıydı bunların kalbinde de; ama olmuyor işte. Siz bilirsiniz diyor Allah âyetin sonunda:

"Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."

Unutmayın ki Allah tüm yapıp ettiklerinizi görüp gözetmektedir. Hep Allah kontrolünde bir hayat yaşıyorsunuz. Yaşayın bakalım sonunda nasıl olsa

Onun huzuruna gelecek ve O Allah tüm yaptıklarınız konusunda sizi hesaba çekecektir buyurur..

75:"Ey müslümanlar! Bu yahudilerin size inanacaklarını mı umuyorsunuz? Halbuki onlardan bir grup Allah'ın kelâmını dinler, hakkı anladıktan sonra da bile bile hakkı değiştirirlerdi."

Medineli müslümanlara yönelik; ama âyet bize de hitap ediyor. Muhatap herkesten önce biziz.

Medineli müslümanlar böyle bir ümit içinde bu yahudilerin müslüman olacaklarını bekliyorlardı. Çünkü daha önceleri putperest olup sonradan müslüman olan Medineli müslümanlar, âhir zaman Nebisinin geleceğini bu yahudilerden duymuşlardı. Bunlar önceden puta tapan insanlardı. Komşuları olan yahudiler tek Allah inancında olduklarını iddia ediyorlar ve onlara şöyle diyorlardı: Bizler kitabımız Tevrat'tan öğrendik ki yakında Ahmed isminde bir ahir zaman peygamberi gelecek. Hele bu peygamber bir gelsin, onun arkasında saf bağlayıp, size de, putlarınıza da, putçuluğunuza da bir son vereceğiz! diye tehditte bulunuyorlardı. Bu peygamberin kendi peygamberleri olduğunu söyleyerek onunla Araplara hava atmaya çalışıyorlardı.

İşte günün birinde Mekke'den gelen bir kervandan yahudilerin yıllardır bahsettikleri bu peygamberin Mekke'de zuhur ettiğini haber alan Medineli müşrikler, müşrik Araplar hemen kulak kabartırlar. Bu yahudilerden önce ona biz inanalım! Bu işi onlara kaptırmayalım! Bu şerefe onlardan önce biz sahip çıkalım! diyerek hemen Mekke'ye bir heyet gönderdiler ve Akabe'de Rasûl-i Ekrem'le buluşarak müslüman oldular.

Onun için Medineli bu müslümanlar yahudilerin müslüman olmalarına kesin gözle bakıyorlardı. Yıllardır bekleyip durdukları âhir zaman peygamberi işte Mekke'de zuhur etti. Bugün olmazsa yarın, mutlaka bunlar müslüman olacaklar diye bekliyorlardı. Peygamberimiz ve müslümanlar, bu yahudileri İslâm'a kazandırabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaparak ciddi bir çaba içine giriyorlardı. Çünkü zaman zaman onların ağzından ümit verici işaretler de alıyorlardı. Düşünüyorlardı ki ellerinde büyük bir nüfuz bulunduran bu adamlar eğer İslâm'a girerlerse, İslâm büyük adımlarla geniş kitlelere yayılma imkânı bulacaktı.

Bu yüzden peygamber Efendimiz ve müslümanların böyle büyük bir umutla onlara yönelmeleri, çabaların boşa gitmesine sebep oluyordu. Beklenti müslümanları ruhsal yönden de zayıflatacaktı. Onun için Allah, onların bu ümitlerini yok etmek için bu âyetini gönderiyordu.

Müslümanlar dün kendilerine akıl hocalığı yapmaya çalışan bu yahudilere diyorlardı ki: Hani bir peygamber gelecek diye bekliyordu-nuz! Hani ona tabi olup bizim putlarımızı kıracağınızdan söz ediyordunuz! İşte beklediğiniz geldi! Hadi ne duruyorsunuz? Neden hemen ona iman etmiyorsunuz? deyince, yahudiler hemen tavırlarını değiştiriverdiler. Bizim beklediğimiz bu değildi! Bizim beklediğimiz yahudi ırkından gelecekti! deyiverdiler. Tevrat öyle demiyorsa bile biz dedirtiriz! demişler ve yazıvermişler elleriyle bunu Tevrat'a.

Biz de dedirtiyoruz bugün Kur'an'a istediğimiz şeyleri. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir. Baş örtme de yoktur efendim! Nereden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'-an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! diyerek kimileri de bugün demediğini dedirtmeye çalışıyorlar Kur'an'a..

Kimileri de efendim işte Kur'an'daki:
"Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendisidir"
(Mâide: 44)

Gibi âyetler bizi ilgilendirmez! Bunlar yahudiler hakkında inmiştir. diyerek Kur'an'ı tahrif etmeye çalışıyorlar. Tıpkı yahudilerin keyiflerine geleni Tevrat'a dedirttikleri gibi.

Evet Medineli yeni İslâm'a giren müslümanlar; eskiden din konusunda kendilerinin hocaları sayılan bu yahudiler, bu yeni dine girmeyince şüphe içine düştüler. Eğer bu iş gerçek olsaydı o zaman kitabı bilen, dini bilen bu âlim insanlar onu reddetmezdi gibi bir tereddüde düşünce, bu hatalı durumdan onları kurtarmak için bu adamlardan, bundan daha başkasının beklenmemesi gerektiğini anlatmak üzere, Allah yahudilerin geçmişlerini gözler önüne seriverdi. Buyurdu ki: Yâni tarihleri böyle olan, geçmişleri bu olan, karakterleri bu olan bu insanlardan daha ne bekliyorsunuz? Bunların sizin dininize inanacaklarını mı bekliyorsunuz? Vazgeçin bundan! Bu adamlar tarih boyunca hep böyle kitaplarını tahrif etmişler, dinlerini bozmuşlar. Bunu sanat edinmişler, bunu huy edinmişler bu adamlar.

Yahudiler tarih boyunca hep böyle olmuşlar. Bakın düne kadar putlara tapan insanların kalplerini eriten bu Kur'an âyetleri, bunların kalplerine etkili olamıyordu. Bugün de olamıyor. Hani Buzağı hadîsesinden sonra Allah'ın buyurduğu âyet, bu hususun doğruluğunu ne kadar da güzel ispat ediyor değil mi?

Kalpleri kaskatı taş gibi, hattâ taştan daha katı kesiliverdi! deniyordu ya, bugün de öyle bu hainler. Filistinli müslümanların kollarını, bacaklarını kırdıkları taşlar utanıyor bu alçaklardan! Tarih boyunca hiç değişmedi bunlar.

Kitaplarını tahrif ediyorlardı.
"Onlardan bir grup Allah'ın kelâmını işitiyorlar sonra da yuharrifune yapıyorlardı."

Burada bir yahudi karakteriyle karşı karşıyayız. Hemen akle-der etmez, meseleyi kavrar kavramaz değiştiriveriyorlardı. Ya da:
Hafriyat yapıyorlardı. Kelimenin anlamı Türkçe'de de var. Hafriyat, böyle alt üst yapmak demektir. İşte bunlar kelâmı anladıktan, kavradıktan, aklettikten sonra alt üst ediyorlar, alabora ediyorlar, değiştiriyorlar. Hem de bu işi yaparken anlayamadıklarından, bilemedik-lerinden değil:
"Aklettikten, akılları erdikten sonra, bile bile yapıyorlardı bunu."

Bilerek, bile bile yapıyorlardı bunu. Hani bilmeyen cahil birinin yanlış yapması ayrıdır, bilen birininki ayrıdır. Bilen birileriydi bunlar. Hainliğine yapıyorlardı bunu. Meseleyi anlıyorlar, kavrıyorlar, ha! Bu bizim varlığımızı ortadan kaldıracak! Biz buna iman edersek bu bizim statümüzü bitirecek! diyorlar ve hemen değiştiriveriyorlar alçaklar.

Dün de, bugün de bu âyeti teyit edercesine yahudiler bu dine karşı gelmişler, ilk defa inanması gerekenler kendileri olması gerekirken; bunun aksine ilk düşman olma özelliklerini sürdürmüşlerdir.

Hani başka bir yerde de:
"Kelimeleri yerlerinden değiştiriyorlar...
"(Nisâ: 46)

Deniyordu ya. Yâni Allah o kelimeleri ne için vaz etmişse, onları vaz olundukları mânânın dışına çıkarıyorlar, farklı mânâlar yüklüyorlardı. Ya da âyetleri mevzilerinden, yerlerinden koparıp farklı farklı yerlerde değişik değişik kalıplara döküp farklı anlamlar kazandırıyorlardı. Âyetleri Kur'an bütünlüğünden, sûre bütünlüğünden koparıp cımbızla çekercesine başka yerlerde, başka kalıplara dökerseniz; elbette onlara Allah'ın yüklemediği mânâları yüklemeniz mümkün olacaktır. Meselâ:
"De ki; hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?"
(Zümer 9)

Âyetini cımbızla çıkarır gibi sûre bütünlüğünden koparıp, âyetin siyak sibak ilişkisini bitirince bakın ki; müslümanlar ne mânâlar kazandırmışlar ona. Efendim matematik bilenle bilmeyen bir olur mu? Fizik bilenle bilmeyen,

botanik bilenle bilmeyen, mühendislik bilenle bilmeyen bir olur mu? Halbuki âyetin kastı bu değildir. Vaz olunduğu maksat bu değildir. Nîmetin sahibi Allah'tır. Şu anda sahip olduğunuz her şeyinizi size Allah vermiştir. İşte bu gerçeği bilen ve anlayan, bu nîmetlerin tümünü sahibi yolunda kullanan kişiyle bunun bilmeyen bir olur mu? Sahibine kulluk bilincine erenle, kulluktan habersiz yaşayan bir olur mu? diyordu Rabbimiz.

Maalesef yahudi'nin yaptığı bu kitabı tahrif işini müslümanlar da çok yapmışlar. Âyetleri yerlerinden söküp başka başka yerlerde başka başka kalıplara dökerek başka başka anlamlar yükleme işini çok yapmışlar.

Meselâ bakın Kur'an'da "şehid" diye bir kavram vardı. Şehid, yaşadığı hayatla Allah'ın varlığına şahitlik eden kişiydi. Şehid Allah adına hayatını fedâ eden kişiydi. Şehid îlâ-i kelimetullah uğrunda ölümü oğul balı gibi yudumlayan insan veya başkalarının dirilişi için kendini fedâ eden insandı. Ama müslümanlar bu kavramı mevzisinden kopardılar, vaz olunduğu yerden çıkardılar, farklı yerlerde, farklı kalıplara döktüler ve karşımıza çok farklı şehid anlayışları çıkıverdi. Devrim şehidi, demokrasi şehidi, vatan şehidi vs, vs.

Kur'an'da "veli" diye bir kavram vardı. Veli, müslümanlar adına onlara danışmadan tek taraflı karar verme makamında olan kişi demektir. Vali de, vilâyet de buradan gelir. O da müslümanlar adına karar verme makamı veya o makamda oturan kişi demektir. Ve Allah diyor ki; kâfirlerin müslümanlar üzerinde velâyet hakkı yoktur. Yâni müslüman olmayanlar velilik makamına, velâyet makamına oturtulmamalıdır. Müslüman olmayanlar müslümanlara danışmadan onlar adına karar verme makamına getirilmemelidir. Galiba müslümanların gözünde bu mânâyı kamufle ederek valilik ve vilâyet makamına birilerini oturtmak için mi bilmiyorum, bu kavramı Kur'an bütünlüğünden cımbızla söküp çıkardılar.

Farklı kitaplarda, farklı kalıplara döktüler ve karşımıza farklı bir veli anlayışını çıkarıverdiler. Efendim veli işte gökte alan, yerde yiyen, gaybı bilen, kalpten geçenlere muttali olan, denizde yürüyen bir insan. Halbuki Kur'an'ın anlattığı veli ile bunun uzak ve yakından hiçbir ilgisi yoktur.

Kur'an'daki zikir kavramı değiştirilmiş, takva kavramı değiştirilmiş, kıraat kavramı, ihsan kavramı, dua kavramı, lânet kavramı, iman kavramı, kabul ve ret kavramları, cennet ve cehennem kavramları, hattâ namaz kavramı bile değiştirilmiş. Bu kavramlara Allah'ın yüklediği anlamlar unutulmuş ve farklı farklı anlamlar verilmiş. Evet:

Evet onlar Allah'ın âyetlerini, Allah'ın kelimelerini tahrif ediyor-lardı. Yâni bu yahudi ve hıristiyanlar veya bugünün ehl-i kitabı olan müslümanlar,

kitabı bilenler, eğer kitapla yaşamıyorlarsa herhalde bu noktaya düşmüş olacaklardır. Bu kaçınılmaz bir sonuçtur. Yâni eğer adamın hem kitaptan haberi var, hem de kitaptan habersiz, kitabın içeriğinden habersiz ve kitaba ilgisiz bir hayat yaşıyorsa, elbette kelâmı vaz olunduğu mânânın ötesine berisine taşıracak, elbette tahrifat yapmak zorunda kalacaktır.

Yapmak mecburiyetinde kalacaktır. Yâni Allah ondan, o âyet-ten ne kast ederse etsin o kendi kastını, kendi anlayışını o kelâma yüklemeye çalışacak ve aynen yahudi'nin yaptığını yapacaktır. Bugünün insanlarından kim bu konuya örnekse onların hepsi buna girmektedir. Aklediyor mânâyı, anlıyor ama düzenini bozmasın diye dön-dürüp dolaştırıp farklı mânâya çekebileceği bir yol arıyor. Meselâ adamlar okuyorlar âyetleri: Efendim işte burada Tarikat anlatılıyor, burada parti anlatılıyor, burada bilimsel çalışma, burada örgütsel anlatım, burada zengin olmak, burada doktor olmak anlatılıyor. Ya da işte burada bizim şeyhimiz, burada bizim kavmimiz, bizim ırkımız, bizim haberimiz, bizim liderimiz anlatılıyor. Burada bunlar anlatılıyor. Kısaca bu âyetler beni, bizi anlatıyor ama kesinlikle hak olduğumuzu, hakta olduğumuzu, yanılmadığımızı anlatıyor diye kendi düzenlerine uyguluyorlar âyetleri ki işte bütün bunlar Rabbimizin bu âyetinde anlattığı tahriftir.

Geçenlerde Konya'ya zındık bir adam geldi. Ama gerçekten çok zındık bir adam. Çok güzel âyet biliyor. Meselâ yüz tane âyet okuyor; ama işin garibi hepsini yanlış okuyor. Âyeti okuyor; ama âyetin ne anlama geldiğini hemen değiştiriyor. Hele aklımda kalan bir tanesi çok bariz:

"Kim tâğutu küfreder ve Allah'a inanırsa böyle sapasağlam bir kulpa tutunmuştur ki, asla kopması yoktur."

(Bakara: 256)

Bu sapasağlam kulp şeyhin eliymiş, öyle diyor adam. Tarihte hiç denilmemiş yâni bu. Bu sapasağlam kulp Kur'an'dır diye herkes böyle söylüyor, ama adam böyle diyor. Allah korusun kendi kendine mânâlandırıyor âyetleri. İşte bu Allah korusun tıpkı yahudi'nin yaptığını yapmak, yâni âyetleri tahrif etmektir.

Bazen bizim de şöyle oluyor: Öğrendiğimiz âyetler hayatımızı mutlak değiştirmelidir. Yâni çizgimiz hep İslâm İslâm gitmeli iken, öğrendiğimiz âyetlerdeki artma oranı bizim hayatımızdaki değişiklikle aynı oranda değilse, hiç olmazsa at başı değilse, o zaman biz de aynı durumdayız demektir. Âyeti okuyoruz, tamam! diyoruz, anladık! diyoruz, inandık! diyoruz ama hayatımız değişmiyor. Tamam, yeni bir şeyler öğrendikçe ve bu yeni öğrendiklerimiz eski İslâmımızla çatıştıkça eyvah! Diyoruz. Eyvah meğer önceki yanlışmış diyoruz, bu güzeldir de, bu yetmeyecek ama. Bunu demekle beraber, bu pişmanlığı

iliklerimize kadar hissetmekle beraber, öncekini değiştirme çabamız da ciddi olacaktır inşallah.

Öyle terslikler de vardır ama, şöyle de bir iyi tarafımız vardır değil mi? Yâni adam Kur'an'ı öğreneceğim diye çabalıyor, müslüman-lık istiyor adam, bundan başka hiçbir derdi yok. Yâni yanlış da olsa, eksik de olsa, müslümanlık istiyor. Devlet planında da, millet planında da müslümanlık istiyorlar. Yiyeceğine, içeceğine, karısına kızına dikkat ediyorlar güçleri yettiği kadar adamlar. Bir şeyler yapmaya çalışıyorlar; ama galiba şu eksikliği yeniverseler yetecek, o zaman güzel olacak bu çabaları: Biz bu kadarını becerebildik! Bundan daha güzeli de vardır ama! diyemiyorlar. O hayatı en mükemmel hayat zannedip herkesi ona davet ediyorlar. E ne yapsın adam, bir tek onu gördü. Öyle bir hayattan gelmiş ki adamlar, onun yanında bu yeni hayat cen-net gibidir tabii. Elbette ona çağıracaklar insanları.

Evet, buna azami dikkat etmek zorundayız. Ehl-i kitabın düştüğüne düşmemek için azami dikkat etmeliyiz. Demek ki onlar, Allah'ın âyetlerini okuyorlar, anlıyorlar sonra da onu değiştiriveriyorlarmış.

Yapıveriyorlarmış.

Peki acaba bunun sebebi neydi? Yâni kendilerince nasıl bir mantık kullanıyorlardı bu konuda? Bu işi yapma konusunda kendilerindeki bu cesaret nereden geliyordu acaba? Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun en büyük sebebi; bunlar kendilerinin kesin doğruya sahip olduklarına inanıyorlardı. Niye inansınlardı da İslâm'a? Çünkü ellerinde kitapları vardı. Niye yönelsinlerdi de Kur'an'a? Çünkü ellerinde başka kitapları vardı. Niye ilgilensinler de Kur'an'la? Çünkü önderleri vardı, efendileri vardı ve önderlerinin yazıp çizdikleri vardı. Cemaatleri vardı, grupları vardı, âlimleri vardı. Onlar kesin doğruyu ulaştırıyordu kendilerine. Niye okusunlardı da Kur'an'ı? Çünkü kesin cennetlikti bunlar. Önderleri, üstatları, efendileri, liderleri halletmişlerdi bu işi. Çok rahattılar bu konuda.

İşte onların bu mutmain hali onların bu kitaba yanaşmalarına engel oluyordu. Bugün Allah korusun da müslüman kesimin arasında da, yâni şu anda müslümanız diyen, kendilerine müslüman gözüyle bakan bizim ehl-i kitabın arasında da böyle mutmain olan insanlar görüyoruz. Bu konuda çok rahat insanlar görüyoruz. Kendi efendilerine, kendi önderlerine, kendi gruplarına mutmain bir şekilde bağlanıp, sohbetlerinde ellerinden ve dillerinden düşürmedikleri kitaplarına mut-main bir şekilde bağlanıp, böylece Kur'an'a veya başka hiç bir şeye ihtiyaçları yokmuşçasına nasıl olsa bizim yolumuz kesin doğrudur! Nasıl olsa biz kesin cennetliğiz! diyen insanların da bugün Kur'an'a yönelmeleri, kulluk kitaplarını ellerine almaları gerçekten çok zor olacaktır.

Sünnete yönelmeleri gerçekten çok zor olacaktır. Bu mutmain halleriyle kitaba ve sünnete gereksinim duymaları çok zor olacaktır. Çok zor oluyor da zaten.

Müslümanlar! Arkadaşlar! Kimseyi itham etmiyorum! Ama Allah için durumlarımızı sorgulamak zorundayız! Durumlarımızı bir daha sağlamaya almak zorundayız. Bakın yahudi'ye seslenen; ama bizim kitabımızda olduğu için onlardan önce bize seslenen bu âyetler karşısında durumumuzu sağlamaya almak zorundayız. Değilse şimdiki ehl-i kitap olan bizler, bugünün ehl-i kitabı olan bizler; -Allah korusun- dünkü ehl-i kitabın düştüğü konuma düşebiliriz. Hem bu dünyada, hem de öbür tarafta kaybedenlerden oluruz. Bunu çok iyi düşünelim inşallah.

Bakın bu yahudiler, üstelik bir de münâfıklık da ediyorlar. Tıpkı münâfıklar gibi tavırlar da sergiliyorlar. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz o hususu şöylece ortaya koyuyor:

76:"Müslümanlarla karşılaştıklarında: "Biz de sizin gibi inanıyoruz!" Derler. Birbirleriyle baş başa kaldıkları zaman da: Allah'ın size açtığı bilgileri Rabbiniz huzurunda size karşı delil olarak kullansınlar diye mi müs-lümanlara anlatıyorsunuz? Aklınız ermez mi sizin?" Di-yorlardı."

Biz de sizin gibi inanıyoruz Kur'an'a. Biz de aynen sizin gibi okunup anlaşılmasından yanayız Kur'an'ın! Biz de Resul gerçeğini aynen sizin gibi kabul ediyoruz! Biz de peygamberi ve onun sünnetini örnek almadan müslümanlık olmayacağına inanıyoruz! Sünnetin hayatımızdaki önemine, fonksiyonuna biz de inanıyoruz! derler. Ama:

"Birbirleriyle baş başa kaldıkları zaman da: "Allah'ın size açtığı bilgileri Rabbiniz huzurunda size karşı delil olarak kullansınlar diye mi müslümanlara anlatıyorsunuz? Aklınız ermez mi sizin?" Diyorlardı."

Birbirleriyle baş başa kaldıkları zaman da birbirlerine tan etmeye başlarlar ve derler ki: Ne yapıyorsunuz siz yahu? Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz böyle? Yahu Allah'ın size ulaştırdığı bu bilgileri, Allah katında sizin aleyhinize belge olsun diye mi müslümanlara söylüyorsunuz? Aklınız yok mu sizin? Buna aklınız ermiyor mu? Allah'ın Tevrat'ta size açtığı bilgileri bu beyinsizlere, bu bilgisizlere, bu ümmîlere mi veriyorsunuz? diyerek birbirlerine çatıyorlar. Bu bilgileri sizin aleyhinize belge olarak kullansınlar diye mi veriyorsunuz onlara? Bak sizin kitapta da böyleymiş! Sizin dininizde de varmış bu! Niye gizlediniz bunları? Niye dininizden çıktınız? Niye kitabınızı değiştirdiniz? diye bu Müslümanların size delil getirmelerini mi istiyorsunuz? Böylece sizin delillerinizle bu müslümanların sizi sığaya çekmelerini mi istiyorsunuz? Bu adamların sizin delillerinizle sizi vurmalarını mı bekliyor-sunuz? Yapmayın bunu! Vermeyin bu bilgileri müslümanlara! Bu iş kesinlikle sizin aleyhinize çıkar diyorlardı.

Aklınız ermez mi sizin? Hem dünyada, hem de ukbada aleyhlerinde bir delil olmasından korktukları için Tevrat ve İncil'deki hakikatleri müslümanlardan gizlemeleri noktasında birbirlerini uyarıyor-lardı.

Aklınızı çalıştırmıyor musunuz? Aklınızı kullanmıyor musunuz? Kur'an-ı Kerîmde akıl kelimesi hiçbir zaman kendi başına "el Aklu" olarak kullanılmamıştır. Akıl kendi başına hiçbir işe yaramaz, kendi başına hiç bir şey yapamaz da onun için böyle denilmiştir. Akıl kendi ba-şına hiç bir şey değildir. Ön bilgi vereceksin, yan bilgi vereceksin, kulağı kullanacak, gözü kullanacaksın da akıl ondan sonra bir şey yapacak. Değilse akıl hiç bir şey yapamaz. Ondan dolayıdır ki "akletmez misiniz!" denmiş. Tıpkı "görmez misiniz"? Demek gibi.

Gözün kendi başına haydi mutlak bir görüşlülüğü olsun diyelim, ama gözün asıl özelliği nedir? Gören göz, gözdür değil mi? Adamın gözünün zarı patladı mı, ya da kulağın zarı patladı mı duymaz değil mi adam? Onun kulağı ha var, ha yok; fark etmez. Meselâ ağız için daha münâsip anlaşılır bu. Ağız var, dil var, diş var, dudak var, yutak var, nefes var, ciğer var; ama adam yine de konuşamıyorsa o-nun ağzı ha var, ha yok diyecektik ya. İşte:

Da böyledir. Allah da onların aklını erdirmek için söylüyordu. Onlara, onları anlatmak için söylüyordu.

Peki acaba hangi bilgilerdi bu, müslümanlardan gizlemeye çalıştıkları bilgiler? Yâni gerek âhir zaman Nebisine ait Allah'ın size bil-dirdiği bilgileri, âhir zaman Nebisine ait Tevrat'ta Allah'ın size bildirdiği bilgileri, gerek İsrâil oğullarının geçmiş mecraları ile ilgili Allah'ın size bildirdiklerini.

Kur'an'ın mutlak doğruluğuna dair Tevrat'ın şehâdeti bilgisini, Rasulullah'ın ve onun getireceği mesajın doğruluğuna ait Rasulul-lah'ın vasıflarıyla ilgili Allah'ın size haber verdiği bu bilgileri, bu doğruları, bu müslümanlara niye söylüyorsunuz? Niye elinizdeki kozları veriyorsunuz bu adamlara? Aleyhinizde delil olarak kullanmalarını mı istiyorsunuz bunları müslümanların? Bu bilgileri siz onlara bildirme-seniz nereden bilecekler onlar bunu diyorlardı. Halbuki bu bilgileri onların anlatmasıyla değil, Tevrat'ın da, Kur'an'ın da sahibi olan Allah'ın bildirmesiyle biliyordu müslümanlar. Ama zavallılar bunun farkında değiller. Allah buyurur ki bakın:

77:"Onlar bilmiyorlar mı ki; Allah gizlediklerini de açıkladıklarını da bilir."

Halbuki onların açıkladıklarını da gizlediklerini de bilen Allah-tır. Bunlar bilmiyorlar mı ki Allah onların esrarını da bilir, îlanını da? Gizlediklerini de bilir, açıkladıklarını da. Sırlarını, esrarlarını, hattâ en gizlinin gizlisi olduklarını da Allah bilmektedir. İsterse gizli gizli kendi aralarında fısıldaşarak konuşsunlar,

isterlerse açık açık konuşsunlar, fark etmez; Allah onların konuştuklarının hepsini bilmektedir.

Halbuki Tevrat'ı indiren de, İncil'i indiren de, Kur'an'ı indiren de Allah'tı. Bu adamlar nasıl bir hesap içine giriyorlardı? Kalplerinde ne tür fesatlar taşıyorlardı, bunu da biliyordu Allah. Ve bu bilgileri de Resûlüne ve müslümanlara anında bildiriyordu Rabbimiz.

Burada iki şey demeye getiriyorlardı:

1- Tevrat'ta Allah'ın size açıkladığı bu bilgileri, öyle ulu orta her yerde konuşup durmayın! Yoksa Allah bu işin farkına varır da yarın kıyamet günü bizim işimizi bitirir! diyorlardı bir. Sanki Allah bilmiyordu, hainler.

2- Bir de müslümanlar bu bilgileri duydukça ayaklarını sağlam basarlar, dinleri konusunda şüpheye düşmezler ve onları yollarından çevirmemiz güçleşir, bizim işimizi zorlaştırıyorsunuz! Yapmayın! Kendi aleyhinize delil olacak bu bilgileri vermeyin onlara! Diyorlardı.

Bugün de yahudi dinli, yahudi karakterli insanların aynı şeyleri yaptıklarına şahit oluyoruz. Müslüman yanında müslüman görünüp kendi başlarına kalınca da: Yahu bu adamlara niye bu kadar imkânlar veriyorsunuz? Niye bu adamlara doktorluk, doçentlik imkânları tanıyorsunuz? Niye bu adamları şu şu makamlara, şu şu mevkilere getiriyorsunuz? Bu İlâhîyat mezunlarını niye müdür yapıyorsunuz? Bu İmam Hatip mezunlarını neden üniversite imtihanlarına sokuyorsunuz?

Hattâ yahu bu adamları niye kendi televizyonlarınızda konuşturuyorsunuz? Bunlar sizden değil! Kur'an da anlatsalar, sünnet de duyursalar bunlar sizden değil, konuşturmayın bunları! İmkân vermeyin bu adamlara! diyorlar. Aynen yahudi mantığı..

78: "Onlardan (o yahudilerden) kimileri de vardır ki ümmîdirler. Okuma yazma bilmezler. Kitabı da anla-mazlar. Ancak ümniyelere tabi olurlar ve sadece zanne-derler."

Onlar kitabı da bilmezler. Bunların işi gücü kuruntudur ve de sadece zannederler. Onlardan kitap konusunda ümmî olanlar vardır. Kitabı tanımayan, kitabı anlamayan, kitapta ne var ne yok bu konuda hiç bilgisi olmayan insanlardır ümmîler. Ümmî, kelime mânâsı olarak anadan doğma demektir. Yâni kitap konusunda, okuma konusunda sanki anadan doğma. Tıpkı anadan doğduğu günkü gibi bilgisizdirler. Gerçi şimdi bizim piyasada ümmî olup da âlim olanlar pek çoktur. Adamın hiç kitaptan haberi yoktur, ama âlimdir. Hani şairin biri şöyle diyordu:

Rahm-i maderden nasıl doğduysa hâlâ öyledir,
Gezmeden seyyah-ı âlem, okumadan allâmedir.
Gam mıdır? Mektepten olmazsa şehâdet namesi,
Eşref ağa! oğlun için, namın şehâdet namedir.

Yâni böyle kimileri var ki, ben kitabı tanıyorum der ve yürür. Arkasından da kimse yetişemez ona. İşte burada anlatılanlar; İslâm'ı, Kur'an'ı bildiğine kendilerini inandırmış insanlardır. Kitap ehlidir bunlar. Kitabı biliyorlar. Meselâ imamlar, hocalar, vaizler, tefsirciler, hadisçiler, doçentler, doktorlar, profesörler o tür insanlar gibi geldi bana.

Evet, kitap konusunda ümmîdir bunlar. Nitekim Rasulullah'ın sı-fatlarından biri de ümmî idi. Ankebût sûresinin 48. âyetinde Rabbi-miz şöyle buyurur:

"Peygamberim, sen daha önce bir kitaptan okumuş ve elinle de onu yazmış değildin. Eğer öyle olsaydı bâtıl söze uyanlar şüpheye düşerlerdi."
(Ankebût 48)

Buyurur.

İşte ehl-i kitap içinde kitabı bilmeyen ümmîler vardı. Bunlar kitaptan haberleri olmadığı için, kitabı tanımadıkları için:
Bunlar ancak ümniyelerin peşinde giden insanlardır.

Emaniy; Ümniyenin çoğuludur. Ümniye, şu anlamlara gelir:

1- Ümniye, kuruntu demektir. Veya öyle de olsa böyle de olsa anlamsız, boş şey demektir. Hayatı pek ilgilendirmeyen şey demektir. Bir şeyin modeli şu veya bu olmuş, rengi krem veya yeşil olmuş, ya da tesbihin ipini siyah veya kırmızı yapmışsın gibi şeyler. Kuruntudur bunlar. Olmasa da olur, ne fark eder ki? Adamın biri geldi, bedesten-de dükkan kumaş dolu. İndirdiler, bir çeşit yeşil arıyor adam. O kadar kumaşın arasında bir türlü adamın aradığı yeşili bulamadılar. Karşı dükkana gidip geldiler ve bir tane bulup getirdiler. Hah! dedi adam aradığım yeşil buydu işte! Ötekisinden yaptırmış daha önce, bir defa giymiş; ama sonradan giyememiş onun için farklı bir yeşil arıyormuş. Bu bulup geldikleri yeşile tekrar tekrar dönüp baktım. Yahu acaba ben mi anlamıyorum yoksa diye bir daha baktım, hiçbir farkı yok. Yâni öyle keyfe keder verecek hiçbir fark göremedim. Ama adam kafayı takmış, hayatı bu.

Buraya yönelik söyleyelim şimdi bu ümniye'yi: Hayatın öyle ve-ya böyle olması veya olmaması ümniye'dir, kuruntudur yâni. Meselâ gelin o arabayla gelir mi? Diyor adam. Murat 124'müş de, gelin o ara-bayla gelmezmiş. Niye?

Sadece kuruntu ya başka bir şey yok. Efendim Adem (a.s) yeryüzüne indikten sonra Havva validemizle nasıl buluştu? Nerede buluştu? Veya Mûsâ'nın (a.s) âsâsı hangi ağaçtandı? Asanın boyu ne kadardı? Veya Belkıs'ın köşkünün altını, gümüşü, zebercetleri neydi, nasıldı? Bunlar da ümniye'dir. Yâni hayatı ilgilendirmeyen, öyle de böyle de olsa kişiyi cennete götürmeyecek boş şeylerdir bunlar. İşte bunları biliyor adamlar, ama din diye biliyorlar. Din zannedip bunların peşine takılıyorlar.

2: Veya ümniye kişinin kendi içinde, kendi kafasında şekillen-dirip biçimlendirdiği, hayal ettiği şeydir. Yâni kuruntudur, hayaldir, boş şeydir. Ya da insanın böyle diline dolayıp durduğu şeylerdir. Efendim yapmak lâzım! Etmek lâzım! Kurmak lâzım! Gibi diline dolayıp bir türlü amele dönüştürmediği ve de zaten amele dönüştürülmesi de mümkün olmayan idealler, mefkureler, hayaller gibi saplanıp kaldığı şeylerdir. Veya peşine takıldığı hiçbir delile dayanmayan ham hayaller, boş kuruntulardır. İşte kitap ehlinden böyle kitaba dayanmayan, kitapla ilgisi olmayan, boş şeyler peşinde koşanlar vardır. Bunlar yalnız zan ederler, zan peşinde koşarlar, zan içinde dolanıp dururlar.

Amelleri, bilgileri kitabî değildir, kitaba dayanmaz. Zannediyo-rum bu böyledir! derler ve böylece zan üzerine yürürler. Zanla amel ederler. Bunların işleri sadece boş bir taklittir.

Ehl-i kitap arasında böyle bilginler, bildikleriyle müslümanları sapıtmaya çalışanlar olduğu gibi, bir de hiç bir şey bilmeyip de o bilenlerin, o din adamları sınıfının elinde oyuncak olan, kalplerini, kafalarını, düşüncelerini o bilenlerin cebine sokmuş insanlar da vardır. Bunların adı ümmîyyundu zaten. Gerek yahudilerde ve gerekse hıris-tiyanlarda din adamları diye oluşan bu sınıf, diğer insanların bilgilen-melerini istemiyorlardı. Bildikleri dini bilgilerin diğer insanlar tarafından da bilinmesini istemiyorlardı. Bunlar bildikleri bu bilgiler sayesinde, yığınların kendilerine pervane olmalarını istiyorlardı. Bilgi ken-dilerinde olduğu için cahil bıraktıkları yığınlara hükmetmek, onları kul köle edinmek istiyorlardı. Bu yüzden kafalarındaki bilgileri insanlara anlat-mıyorlardı. Bildikleri Allah bilgisini, kitap ve peygamber bilgisini insanlardan gizliyorlardı.

Şu anda yeryüzünde yaşayan insanlar içinde de dini kendi tekellerine alıp veya siyaseti kendi tekellerine alıp, dünyayı kendi tekellerine alıp, bilgiyi kendi tekellerine alıp, diğer yığınlara: Sizler hiç bir şey bilmezsiniz! Sizler bu işleri anlamazsınız. Bilmek ve anlamak zorunda da değilsiniz zaten! Biz varız ya! Bizler sizin için herşeyi biliriz! Sizin adınıza, sizin hayrınız için herşeyi düşünürüz biz! Sizin adınıza biz karar veririz! Siz yeter ki bize bağlı olun, bizi dinleyin, bizim size sunduğumuz hayattan razı olun, artık gerisini siz düşünmeyin. Sizin için herşeyi biz ayarlarız. Dünyanızı da biz ayarlarız,

cennetinizi de biz ayarlarız diyen bugün de pek çok insan görüyoruz. Bildikleri halde hak bilgisini insanlara anlatmayan insanlar. Yığınları sömürebilmek için onları cahil bırakan insanlar. Onlar üzerinde hegemonya kurabilmek için bu yolu tercih edenler.

Ama bakın, öbür tarafta bunların karşılıklı tartışmaları anlatılır Kur'an'da. Yönlendirenler ve yönlendirilenler. Yönetenler ve yönetilenler. Veya bir başka anlamıyla müstekbir ve mus'taz'aflar. Bunların yarın cehennemde karşılıklı tartışacakları haber verilir Kur'an'da. İşte bu akıllarını din adamlarının cebine koymuş olan, onlara teslim olmuş olan kesim, ümmî denen bu grup:

Bunlar kitabı bilmezler, ancak ümniyelere, zanlara, hayallere dayanırlar. Kitapla değil de zanlarla, bilgiye dayanmayan ümniyeler le amel ederler. Ancak zannediyorlar. Yâni başkalarından duyduklarını, hacıdan-hocadan duyduklarını din zannediyorlar, din diye zanla amel ediyorlar. Başkalarından aldıklarını hayat zannediyorlar. Gerçi bu tür insanlar ekonomik hayatlarında, ticaret hayatlarında, sosyal hayatlarında, mesleki hayatlarında herşeyi bilebilmekten yanalar. Herşeyi bilebilme gayretindeler. Bu konularda kimseye teslim olmuyorlar. Kimseyi dinlemiyorlar. Ne din adamlarını, ne de başkalarını, hayatlarının bu bölümlerine karıştırmamadan yanalar. Hayatlarının bu bölümlerini kendilerinin bildiklerine inanırlar, ama mesele dine gelince, mesele dinden haberdar olmaya, kitabı tanımaya peygamberden söz etmeye gelince: Biz bu işi bilmeyiz! Biz bu işi anlamayız! Bunu biz din adamları sınıfına bıraktık. Artık bu konuda onlar ne derlerse biz, ona uyarız. Onlar, bunu bilsinler, kitabı onlar okusunlar, anlasınlar, peygam-beri onlar tanısınlar. Biz ticaretimizi ilgilenir, dünyamızı yaşarız ve de yarın onların delâletiyle kolayca cennete gideriz diyorlar..

Allah'ın kendilerine gönderdiği kitapla ilgiyi, alâkayı kesmiş, gerçeği bilmeyen, bilemediği için de bilenlerin kulu kölesi durumuna düşmüş olan bu insanların din adına bildikleri sadece zandan ibarettir. Dinlerini zan üzerine bina edip geçerler. Tabi onların gözünde din o kadar önemli olmadığı için, bu kadar ilgi idare edecektir. Kordon boyunda volta atar gibi dinle birazcık ilgilenme yetecektir bu insanlar için. Çünkü kendilerince çok önemli olan dünyalık programlarından ancak bu kadar zamanları kalmaktadır dinlerine.

Acaba Allah'ın kullarına dini üzerine bina etsinler diye gönderdiği bu kitabı gerçekten herkes bilemez mi? Herkesin bu kitabı anlaması mümkün değil mi? Ya da bu dini sadece din adamları mı bilir? Yâni herkes bilemez, herkes anlayamaz mı bunu? Hayır hayır, herkes kitabı bilmek zorundadır. Herkes bu kitaptan haberdar olmak zorundadır. Bu kitap sadece bilenlere gelmiş, hocalara, alimlere gelmiş bir kitap değildir. Herkes gücü nisbetinde bu kitabı anlayıp amellerini bununla delillendirmek zorundadır. Hani Allah'ın Rasûlü bir hadisle-rinde:

"Allah size gıyl'u gal'i haram kıldı!"

Buyuruyordu..

"Gıyle" Denildi, "Gale" Dedi demektir. Dedi ve denildi. Yâni Allah'ın rasulü kişinin dinini dedi ve denildilere bağlamasının haram olduğunu söylüyor. Bu ameli niye böyle yapıyorsun? E filan öyle demişti! Galiba falandan duymuştum! Herhalde öyle duymuştum! Kişinin amellerini bunlara bağlamasını Allah ona haram kılmıştır diyor Allah Rasûlü. Ya neye bağlayacağız? Allah böyle dedi, Rasulullah böyle buyurdu diyerek amellerimizi kitap ve sünnetten delillendirmek zorundayız. Filanlar, falanlar böyle demişler diyerek bir din yaşanamaz. Bu dinin kitabı, bu dinin örneği dipdiri ayakta dururken onlardan habersiz bir din yaşanması mümkün değildir.

Yine bakın o bilenler, din adamları, bilgilerini halka anlatmaktan sakınan bu adamlar, yâni bilgilerini Allah'a kullukta kullanmaları gerekirken onu Allah'la çatışmada, Allah'a kafa tutma yolunda kullanan bu insanlar, bakın ne yapmışlar:

79:"Bu veyl'e gidesiceler kendi elleriyle kitap yazdılar, sonra da onu az bir değere satmak için dediler ki; işte bu Allah'tandır! Elleriyle yazdıklarına da veyl olsun, kazandıklarına da veyl olsun onların."

Bu cehennemin veyline gidecek olanlar, bu Allah'ın lânetine uğrayasıcalar kendi elleriyle bir kitap yazdılar. Kendileri yazdılar, kendileri oluşturdular, ama sonra da:

Bu Allah'tandır! Bu Allah'tan gelendir! Allah tarafındandır! Bunu Allah buyuruyor! Bunu Allah emrediyor! dediler. Veyl olsun bunların bu yaptıklarına! Yazıklar olsun onların kendilerine de, bu yaptıklarına da.

Bu âyetlerin bir açıklayıcısı da Âl-i İmrân 78. dedir.

"Bir gruptur onlar."

"Dillerini eğer bükerler, kitabı dillerine dolarlar."

Dillerini kitaba doğru böyle eğip bükerler. Sanki kitabı ağızlarına almış gibi, sanki kitapla ilgi kurmuş gibi görünmeye çalışırlar. Kitaptan konuşuyormuş gibi davranmaya çalışırlar. Aslında başka şeyler söylerler de arada bir bunu da ağızlarına alırlar. Meselâ adam miting alanına çıkıyor, bazen bazen tanrı böyle buyuruyor, kitabımızda da bu böyledir diyor. Veya filan âyette de bu böyledir diyor, bir şeyler ekliyor yâni. İşte bu kitabı diline dolamak, eğip bükmektir. Peki neden böyle yapıyorlar?

"Siz onu kitaptan sanasınız diye."

Yâni ortaya koyduğu konunun kitaptan olduğu zannedilsin diye. Aslında kitapla filan ilgisi yok adamın. Kitaptan filan konuşmuyor, ama istiyor ki

konuştukları İslâm'dan zannedilsin. Adam arka arkaya bir dizi fikir sıralıyor ve araya böyle âyetler de serpiştiriyor. Âyetlerden de dem vuruyor, âyetleri de geveliyor. Veya işte arada bir peygamber de böyle buyuruyor diyerek hadis filan okumaya çalışıyor.

Meselâ İslâm'da aile, İslâm'da takva, İslâm'da kahramanlık, İslâm'da kazanmak, İslâm'da harcamak, İslâm'da kadın, İslâm'da erkek filan diyor. Kuralını kendisi koyuyor, iskeletini kendisi belirliyor. Kendisi bir paragraf, iki paragraf bilgi sunuyor ve araya bir âyet koyuyor ki sanki biraz önce söylediklerini âyet söylemiş gibi! Onun aslında planı şu: Meselâ yüz cümlelik bir konuşması var, bu konuşmanın paragraflarını, iskeletini kendisi belirliyor, iki paragraftan sonra: Ya Rab-bi bunları destekleyecek bir âyet lütfeder misin buraya? diyor, yâni ayıp olmasın böyle sözlerim sırıtıp kalmasın diyerek bir âyet ekliyor. Bir paragraf sonra da: Ya Rasûlallah bunu destekleyecek bir hadis diyerek, bir hadis okuyor, ondan sonra Volter'e, Monteskiye'ye, Puşkin'e müracaat ediyor. Böyle bir esperanto yapıyor yâni. Bunun da din olduğunu söylemeye çalışıyor. Bakın ben bir şeyler söylüyorum, aman beni destekleyin, çünkü ben bu söylediklerimin tümünü Allah'ın kitabından ve peygamberin sünnetinden alıyorum demeye getiriyor. Benim dediklerim kitap ve sünnete uygundur demeye çalışıyor.

İnsanlar, bunu dinleyenler, bu kitaptandır zannetsinler diye böyle yapıyor adam, oysa:

"Halbuki o kitaptan değildir."

Halbuki o konuştukları, o yazıp çizdikleri kitaptan değil, kendilerindendir. Onların hiç birisinin kitapla ilgisi yoktur. Yansıması da değil, anlatılması da değil. Bu Allah'tan değil, bunu anlamalıdır adam.

"Allah'a yalan iftira yapıyor da, bunu da bile bile yapıyor."

Diyordu âyet-i kerîme. Burada da bunun farklı bir açılımı ortaya konuyor. Bakalım Allah ne diyecek:

Evet elleriyle kitap yazdılar, sonra da dediler ki; bu Allah'tandır. Bu Allah katındandır. Bunu bize Allah bildirmiştir. Allah böyle buyurmuştur! Din budur! İman budur! Kitap budur! İslâm budur, başkası değildir dediler. Peki niye yaptılar bunu? Allah'tan gelmeyen, Allahın söylemediği şeyleri niye İslâm etiketiyle sundular insanlara? Kendi yazıp çizdiklerini, kendi söyleyip konuştuklarını niye Allah'a izâfe ettiler? Niye bunu Allah buyuruyor dediler?

"Bunu az bir pahaya satıyorlar."

Az bir pahaya satmak için yapıyorlar bunu. Ya da bununla az bir değer kazanmak, biraz değerlenmek için yapıyorlar. Çünkü:

Az bir pahaya satmak değildir. Semen, aslında eder demektir. Hani bir şeyin ederi denir ya. Meselâ bunun ederi ne? deriz ya. Eğer bunun karşılığında iş

yaparsa bir günlük yevmiyedir bunun değeri. Veya bir tamir karşılığıdır, ya da bunun ederi yüz bin liradır, iki yüz bin liradır. Bir şeyin karşılığı demektir. İşte az bir değer. Yâni adamlar bu Allah'tandır derken ne değer kazanıyorlar? Ne kazansınlar? Azıcık bir şey tabii. Tümüyle dünyayı kazansalar da az, makam mevki kazansalar da az, evbark bulsalar da az, arabalar elde etseler de, dükkanlar tezgahlar elde etseler az, az, az..

Çünkü âyetleri satıp da, yâni âyet konumundan sıyrılıp, âyet atmosferinden uzaklaşıp, farklı bir hayat yaşayınca elde edecekleri ne olabilir ki bunların? Ne bulabilecekler yâni? En fazla bulsalar bulsalar, tüm dünyayı bulabilirler. Ne kadar süreyle sahip olabilirler bu dünyaya? Ölünceye kadar değil mi? Ölünce herşey bitecektir. Ama bunun karşılığında ne kaybedecekler? Allah'ın rızasını kaybedecekler, cennet kaybedecekler değil mi? Halbuki cennete en son girecek kişi bile olsa bunlar tam dokuz dünya kaybedecekler. Tüm dünyayı dünyada kazansalar bile nihâyet on sene, elli sene, ölünceye kadar sahip olabilirler, ama cennet öyle değildir değil mi? Kazandıkları, kazanacakları her neyse kaybettikleri cennetle mukayese edilince çok azdır. Cennet yanında tüm dünyayı kazansalar bile ne anlamı olabilir de?

Az bir paha karşılığında satmak için yaptılar bunu. Az bir paha, dünya ile sınırlı olan, ölümle biten, âhirete intikal etmeyen demek-tir. Peki bunu yapıyorlar da ne alıyorlar karşılığında? Ne alırsa alsın-lar, tüm dünyayı alsalar bile ne kadar süreyle alabilirler bunu? Tabiki ölünceye kadar. Müdürlük, ölünce biter. Bakanlık, dekanlık ölünce bitecektir. Şan, şöhret, diploma, doktora, para, mal, mülk hepsi ölümle bitecek ve yarına intikal etmeyecek şeylerdir. Bu yaptıkları şey kendilerine sağlayacak çok küçük dünya menfaatleri yanında ne büyük bir âhiret azabı doğuracak; bunu bir bilebilseler.

Tevrat ve İncil'i bozup da, Tevrat ve İncil'i tahrif edip de sonra da: İşte bu Allah kelâmıdır! diyenlere yazıklar olsun! Kur'an'ı tahrif edip, Kur'an'ı gizleyip, Kur'an'ı insanlara anlatmayıp, ya da Kur'anda olmayan bir şeyi ondanmış gibi insanlara sunanlara yazıklar olsun! Veyl olsun onlara. Veyl olsun onlara da, bu yaptıklarına da. Veyl olsun bu yazdıklarına da, karşılığında kazandıklarına da.

Tevrat bilgisine, İncil bilgisine, Kur'an bilgisine sahip olan ve bu bilgiyi Allah'ın kullarına anlatmaları gerekirken, bu bilgiyle yeryüzünde Allah'a kulluk yapmaları gerekirken, bu kitabın yeryüzünde hâkimiyeti konusunda çırpınmaları gerekirken, dünya karşılığında satanlara yazıklar olsun! Makam karşılığında, diploma doktora karşılığında, maaş karşılığında, sosyal statüler karşılığında Allah kitabını, Allah bilgisini, peygamber bilgisini satanlara yazıklar olsun.

"Elleriyle yazdıklarına da veyl olsun onların, bunun karşılığında kazandıklarına da veyl olsun!"

Herşeylerine veyl olsun onların! Veyl; iki anlama gelir:

1- Birisi kâfirlere söylenendir. Kâfirler için söylenmiş bir bedduadır. Kur'an-ı Kerimde kâfirler için nerede böyle bir beddua kullanılmışsa biliyoruz ki bu cehenneme gidesiceler anlamına gelir. Cehennemin veyline gidesiceler demektir ki, buradaki bu anlamadır. Kâfirlere denince bu, gidin cehenneme! demektir. Cehennemin veyline yuvarlanasıcalar demektir. Cehennemin en aşağısını boylayasıcalar demektir.

2- Bir de bu ifade mü'mine söylenince mânâ ayrı olacaktır. O da yazıklar olsun! Bunu yapmamalıydın! Yapmamanız gerekirdi böyle bir şeyi! Bir mü'min olarak böyle bir şey size yakışmıyor! Keşke yapmasaydınız bunu! anlamına gelecektir. Çünkü Peygamberimiz sahabeye böyle demiştir. Bir yolculukta sahabe önde gitti, bir su başında konakladı, abdest almaya başladılar ve Rasulullah arkalarından yetişti. Onlar topuklarını düzgün yıkamamışlardı. Topuklarını kuru bırakmışlardı da bunun üzerine Allah'ın Rasûlü onlara buyurdu ki:

Vay ateşten bu topukların haline! Yapmasaydınız bunu! Hiç yakışmıyor size!

Diyordu.

Bakın bunlar, buna da çare bulmuşlar. Allah bilgisini insanlardan gizlemeye çalışan din adamları sınıfının bu cüretlerinin sebebini de bundan sonraki âyet-i kerîme şöyle anlatır:

80:"Bu yahudiler, bize ateş sadece sayılı birkaç gün dokunacaktır dediler. Sor onlara peygamberim: Allah'tan bu konuda bir söz mü aldınız?"Bir ahit mi aldınız? Allah asla sözünden dönmez."

Diyorlar ki; ateş bize ancak sayılı günler dokunacaktır. Bizler sadece sayılı birkaç gün cehenneme uğrayacağız. Bu:

Konusunda müfessirler şunları da rivâyet etmişler:

1- Demişler ki, bu yedi gündür. Biz sadece cehenneme yedi günlüğüne şöyle bir uğrayacağız, hepsi bu kadar diyorlar. Yedi gün kadar işte meraklarımızın izalesi için şöyle bir gezinti yapacağız cehennemde, ondan sonra kesinlikle oradan çıkacağız, çıkarılacağız diyorlar.

2- Veya kırk gün demişler. Hani Hz. Mûsâ onları bırakıp da Tur'a vahiy almaya gitmişti de, onlar da Mûsâ gelinceye kadar Allah'ı bırakıp buzağıya tapınmışlardı ya, işte bu kadar bir süre, kırk gün kadar cehenneme şöyle bir uğrayacağız, ondan sora cennete gideceğiz diyorlar.

Diyorlar ki; bizler cehenneme gitmeyeceğiz. Bizler, biz âlimler, biz toplumun önderleri cennete gitmeyecek de şu ümmî, şu cahil, şu hayrı-şerri bilmeyen insanlar mı gidecekler yâni? Şu halk kesimi, şu bizim kendilerine yol gösterdiğimiz insanlar mı gidecekler cennete? diyorlar. Eğer bugün dünya üzerinde onları biz yönlendiriyorsak, onlara biz yol gösteriyorsak, hattâ cennetin pasaportunu, cennetin olurunu bile onlara şu anda biz veriyorsak elbette öbür tarafta da biz önde olacağız diyorlar, kendilerini garanti cennetlik görüyorlar.

Öyle ya, hocalar, hacılar, din adamları, Papazlar, Keşişler, Kardinaller dururken başkaları mı girecekti cennete? Hem Allah'ın bilgisine sahip ol, hem kitap bilgisine sahip ol, hem onları bilmeyenlere anlatma, hem onları az bir pahaya sat, hem de cenneti bekle! Olacak şey değildir bu. Ama adamlar böylece kendilerini avutuyorlar, avunuyorlar kendi kendilerine.

Bizde de var böyleleri, hem de pek çok. Bizler filan grubun üyeleriyiz, bizler falan zatın müridleriyiz, kabir suâlimize bile filanlar cevap verecektir diyenler. Kendilerini mutmain görenler bizde de pek çok Allah korusun. Biz girmeyeceğiz de cennete Allah sığırları mı koyacak? Diyerek kendi kendilerini avutanlar. Kendilerini sığırlarla mukayese ederek oraya herkesten daha lâyık olduklarını iddia edenler pek çoktur. Bakın Allah buyuruyor ki:

"Sor onlara peygamberim: Allah'tan bu konuda bir söz mü aldınız?"Bir ahit mi aldınız?

Bir ahid mi verdi Allah sizlere? Sizler artık bu bilgiye sahip olduktan sonra, kitap bilgisine sahip olduktan sonra, o grubun, o cemaatın üyesi olduktan sonra, o zata biat ettikten sonra, ne yaparsanız yapın! Nasıl bir hayat yaşarsanız yaşayın! Kesinlikle sizler cennete gireceksiniz! Cehennemin yüzünü bile görmeyeceksiniz! Olsa olsa belki sayılı birkaç gün orayı şöyle bir ziyaret ettikten sonra, meraklarınızı izale ettikten sonra ben sizleri hemen cennetime koyacağım! diye Allah bir söz mü verdi size? Eğer bunu Allah demişse, bu konuda Allah'tan bir ahit almışsanız, Allah size bu konuda bir vaad da bulunmuşsa :

"Allah asla sözünden dönmez."

Allah ahdine sâdıktır. Kesinlikle Allah vadinden dönmez. Ama Allah böyle bir şey demedi. Deseydi kitaplarının birinde delili olurdu. Bakıyoruz gönderdiği kitaplarının hiçbirisinde herhangi bir kimse sadece bu bilgiye sahip olduktan sonra, böyle bir mârifete sahip olduktan sonra, hak bilgisine ulaştıktan sonra ne yaparsa yapsın, nasıl yaşarsa yaşasın sahip olduğu bu bilgi sayesinde onu cennetime koyacağım diye bir âyet göndermemiştir Allah.

Bilmek yeterli diyor değil mi adamlar? Mârifete ulaşınca kulluğa da gerek kalmaz diyorlar. Hattâ:

"Sana yakîn gelinceye kadar da Rabbine ibâdet et!"
(Hicr 99)

Âyetini de böyle anlamaya çalışıyorlar. Yakîne ulaşıncaya kadar kulluk yap! Yakîn bilgisini elde ettin mi, kulluk biter diyorlar. Yâni mârifete ulaştın mı, Nirvanaya ulaştın mı artık namaz da, oruç da, kulluk da biter diyorlar. Önemli olan buna ulaşmaktır. Fena fillah da budur galiba. Allah'la bütünleşme, Allah'la ahbaplaşma. Bu gerçekleşti mi artık, balta sapını kesmez diyorlar. Artık Allah kendisiyle bütün-leşen, kendisiyle dostlaşan, yani Allahlaşan bir kimseye azap edemez diyorlar.

Hayır! Hayır! İş öyle değil, durum sizin bildiğiniz gibi değildir.
81:"Kim bir günah işler ve günahı kendisini çepeçevre kuşatırsa, işte onlar cehennem ashabıdır ve orada ebedîyen kalıcıdırlar."

Tıpkı Nisâ sûresinde olduğu gibi:
"Bu iş ne sizin kuruntularınıza, ne de ehl-i kitabın kuruntularına göre değildir. Kim bir günah işlerse mutlaka onunla cezalandırılır. Ve kendisine Allah'tan başka ne bir dost bulabilir ne de bir yardımcı."
(Nisâ: 123)

Evet bu iş, ne sizin kuruntularınıza, ne de ehl-i kitabın kuruntularına göre değildir. Kim bir günah işlerse mutlaka cezasını görecektir. Kendisine Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı bulunamaz. Dost bildiklerinizin işi bitmiştir, yardım edecek dediklerinizle aranıza engeller konulmuştur artık.

Kim bir günah işler ve bu günahı onu çepeçevre sarar, çepe-çevre onu kuşatırsa. Acaba buradaki günahının kendisini kuşatmasını nasıl anlayacağız? Günahının kişiyi kuşatması ifadesini ulemâ şöyle anlamaya çalışmışlar:

1- İbni Abbas bunun şirk olduğunu söylemektedir. Şirk bir adamı çepeçevre kuşattı mı artık o kişinin akıbeti kötüdür. Çaresiz o, kesin cehenneme gidecektir.

2- Kimileri de günahın kişiyi böyle çepeçevre kuşatmasını şöyle anlamışlar: Kişi günah işler de eğer tevbe etmeden günahları üzerine ölürse kesin cehenneme gidecektir. Yâni adam günah işler fakat tevbe etmeye zaman bulamadan günahları üzerine ölürse, amelleri onu çepeçevre kuşatmış demektir.

3- Bazıları da bunu şöyle anlamaya çalışmışlar: Onların amelleri, amelsizlikleri onları çepeçevre sarmıştır. Bu böyle bir anlık gafletleri sonucu, bir anlık dikkatsizlikleri sonucu ortaya çıkmış bir şey değildir. Sürekli bu durumu yaşamışlardı. Sürekli o günahlarla beraber olmuşlardır. Öyle değil mi? Mü'minler de bazen hata edebilirler. Bir anlık gaflet sonucu, bir anlık hata

sonucu veya geçici bir duygu sonucu günah işleyebilirler, emre karşı gelebilirler. Ama ilk uyanışla, ilk hatırlama ile hemen bundan vazgeçerler mü'minler.

A'râf: 201 de bu husus anlatılır:

"Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, şeytan tarafından bir vesveseye uğrayınca, hemen Allah'ı anarlar ve gerçeği görürler."

(A'râf 201)

İşte müminler bir anlık gaflet sonucu işlenen günahlarından hemen dönerler. Burada anlatılan da, sürekli bu günahlarla yaşayan, bu günahlar kendisini hiç terk etmemiş olanlardır. Hani Allah'ın Ra-sûlü bir hadislerinde bu hususu şöyle anlatıyordu: Adam bir günah işler, işlediği bu günah onun kalbinde siyah bir leke oluşturur. Adam tevbe edip pişmanlık duyunca bu leke silinir. Ama adam tevbe etmez-se bu leke orada kalır. Sonra ardından bir günah daha, bir günah daha, derken adamın kalbi simsiyah bir kılıfla örülür ve artık onun kalbi mühürlenir ve duymaz, duygulanmaz hale gelir diyordu ya; işte burada da sanki o anlatılıyor.

"Hayır hayır onların işledikleri günahlar yüzünden kalpleri paslandırılıp körleştirilmiştir.

"(Mutaffifin: 14)

Âyetinin de anlattığı gibi bunlar işlediği günahlar yüzünden kalpleri kuşatılmış ve Allah tarafından kalpleri kapatılmış, mühür vurulmuş insanlardır. Yâni adam bir günah işler ve işlediği bu günah onun içini, dışını, kalbini, dilini ve tüm azalarını sararsa. Yâni artık kal-bi de bu günahı kabullenir hâle gelirse, kalbide o günahtan rahatsızlık duymaz hale gelirse işte o zaman bu adamın sonu kötüdür. Ama öyle değil de kalbi tamamen küfürle örtülmemiş ve hâlâ kalbinde imana yer kalmış olanlar, yâni günahı, günah olarak bilip helâl demeyenler, cehennemde ebedî kalmayacaklardır. Temelde bizim fazla önem ver-mediğimiz kimi günahlar bizi kuşattıkça, onların bizi cehenneme doğru sürüklediğini anlıyoruz bundan. Meselâ adam küçük bir günah işledi ve arkasından tevbe etmedi, pişmanlık duymadı, onun arkasından sadaka vermedi veya hemen bir iyilikte bulunmadı. Ve o günahı da onu kuşattı ise, artık o günah o kişiyi günahı kabule götürecek, gü-nahı inkâra götürecek, onu iyilik yapmaktan alıkoyacak ve bu durum da onun cehenneme uğramasına sebep olacaktır.

Aman ha! Hiç kimse, ne hocanız, ne hacınız, ne âliminiz, ne cahiliniz, ne kadınınız ne erkeğiniz kendine güvenmesin. Bir günah işleyince hemen arkasından tevbe etsin, pişmanlık duysun, sadaka versin, bir iyilikte bulunup o günahın silinmesine çabalasın. Değilse bu da olsun bakalım, bu da olsun bakalım, deyip o günahı hesaba katmayarak yaşarsak; bilelim ki, böyle bir hayatın sonu cehennemdir. Bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım inşallah.

82:"İman edip salih ameller işleyenler var ya; onlar, cennetliktirler. Onlar, orada ebedîyen kalacaklardır."

Ama beri tarafta iman edenler ve imanlarını amele dönüştürenler, bilgilerini Allah'a kullukta kullananlar, bilgilerini Allah'ın bilgileriyle destekleyerek kulluğun emrine verenler, bilgilerinin yaşanması adına ortam oluşturmaya çalışanlar var ya işte onlar da cennet ashabıdır ve onlar da orada ebedî kalıcıdırlar.

Bundan sonra yine İsrâil oğullarından alınan bir mîsaktan söz edecek Rabbimiz. Ama bu âyet bizim kitabımızda olduğu için, bu bizimle de ahit anlamına gelmektedir. Hani daha önce söyemiştim, efendim bu âyet yahudilere hitap ediyor, binaenaleyh bu bizi ilgilendirmez, demek kitabı tahrif anlamına geliyordu. Yâni bakın Allah İsrâil oğullarından bir şeyler istiyor, şunları şunları yapın diyor. Peki bu istenenleri biz yapmayacak mıyız? Elbette biz de yapacağız. O halde Allah, Kur'an'a sahip olan, Kur'an'a inandığını iddia eden herkesten bu ahdi alıyor.

83: "Biz İsrail oğullarından şöyle mîsak almıştık: "Allah'tan başkalarına kulluk etmeyeceksiniz, ana-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara iyilik edeceksiniz, insanlara güzel söz söyleyin, namazı ikame edin, zekatı verin" Sonra sizler, pek azınız müstesna döndünüz; hâlâ da yüz çevirip duruyorsunuz."

"Evamir-i Aşara" olarak bilinen bir on emir vardır. Türkçe'ye de on emir olarak tercüme edilir. Müfessirlerce Kur'an-ı Kerîmdeki bu bölümün, on emri anlattığı söylenir. Gerçekten de bakıyoruz on emir vardır içinde ama, Hz. Mûsâ'ya on emir olarak anlatılan bu muydu? Yoksa Hz. Mûsâ'ya anlatılan emirlerden on tanesi mi buydu? Bunu bilmiyoruz. Yâni Cenab-ı Hakk'ın bizzat levhalara yazdığı emirler bumuydu? Yoksa bunlar Tevrat'ın içindekiler miydi? Bunu tam olarak bilemiyoruz. Yâni bu Cenab-ı Hakk'ın İsrâil oğullarına Hz. Mûsâ aracılı-ğıyla bildirdiği istekleri, arzuları, emir ve nehiylerinden bir bölümdür. Ama Hz. Mûsâ'ya ilk gönderilenler mi? Yoksa levhada yazılı gönde-rilenler mi? Turda Cenab-ı Hak'la karşı karşıya geldiklerinde verilenler mi? Yoksa başkaları mı? Onları bilmiyoruz. Ama burada on emir vardır.

Şimdi bu on emire bakalım, tabi İslâm mânâsına, Allah'ın gönderdiği emirler mânâsına bu on emir bizim de on emrimizdir. Yâni bize de gönderilen on emirdir. Her ne kadar İsrâil oğullarından alıntı gibi görüntülense de bizim için de aynı şey söz konusudur. Çünkü bakın bizim kitabımızın bir âyetidir bu. Bakalım nelermiş bunlar:

Biz İsrâil oğullarından mîsak almıştık. Mîsak; bağ demektir. Anlaşma da insanı bağladığı için ona da mîsak denmiştir. Allah'la İsrâil oğulları arasında bir ahit, bir söz alışverişi demektir bu. Yâni Allah söylemiş, onlar kabullenmiş.

Allah emretmiş, onlar da kabullenmeyi Allah'a arzeylemişler, Allah da bu kabullenmeleri karşılığında onlara cennet vaâdetmiştir gibi. İşte böyle bir ahit, bir söz alışverişi olmuştur, bir mîsak olmuştur aralarında.

Hani Mîsak-ı milli filan diye tarihe mal olmuş bir kelime var ya. Burada da anlatılan iki taraftan biri Allah, diğeride İsrâil oğulları olarak gerçekleşen bir mîsaktır. Peki acaba şartları neymiş bu mîsakın? Hangi konularda mîsak almış onlardan? Ya da hangi konular üzerine itaat edeceklerine, yerine getireceklerine dair söz vermişler bu adamlar Allah'a?

"Allah'tan başkasına kul olmayacaksınız!"

Allah'tan başkasının kulu kölesi olmayacaksınız! Boynunuzdaki ipin ucunu Allah'tan başkasına vermeyeceksiniz. Allah'tan başkalarını dinlemeyeceksiniz. Allah'tan başkalarının çektikleri yere gitmeyeceksiniz. Allah'tan başkalarının arzularını yerine getirmeyeceksiniz. Allah'tan başkalarının kulu-kölesi olmayacaksınız. Tabi Allah'a kulluk; mutlak mânâda Allah'a kulluğu, mukayyet anlam da da başkalarına itaati gerektirecektir. Yani Rabbimizin bu kitabın da sınırlarını belirlediği yasal itaat mekanizmalarından söz ediyorum. Allah'a kulluk mutlak mânâda O'nu kulluğu gerektirirken, mukayyet mânâda Allah'ın onlara da itaat edin, onları da dinleyin buyurduğu itaat mekânizmalarını tamamen diskalifiye anlamına gelmeyecektir. Veya bir başka deyişle onlara itaat Allah'a isyan, yahut şirk anlamına gelmeyecektir.

Meselâ Allah ulül emre itaati isteyecek, anneye babaya itaati veya kocaya itaati isteyecektir. Yerine göre bu itaatler de yine Allah adına olunca, herşey Allah'a kulluk olacaktır. Yâni boynunuza Allah ipini takın! Mutlak mânâda Onu dinleyin! Her hâlü kârda Onun dediklerinin dışına çıkmayın! İtaatinizi Ona verin! Ama Allah kendisinin dışında kime itaat emretmişse, bazen bazen onlara da verin demektir bu. Yâni Allah'a itaat yanında onlara da itaat onları Rab konumunda görme, ya da onlara da kulluk yapma anlamına gelmeyecektir. Aksine kişinin Allah'ın onlara da itaat edin buyurduğu kimseere itaati de Allah'a itaati anlamına gelecektir. Çünkü bunu diyen de Allah'tır.

Meselâ şimdi saat 07.00 de ders için buraya gelin! demekle ben sizin Rabbiniz olmadım aslında. Ama Allah bu konuda bana böyle bir izin verdi ve sizin boynunuzdaki Allah ipini ben bu izinle kullandım. Değilse bu konuda benim bu emrimi dinlemeniz bana kulluk mânâsına gelmeyecektir. Veya kişinin peygambere itaati, halifeye itaati, babasına, anasına, kocasına, hocasına itaati ona kulluk mânâsına gelmeyecektir. Yâni:

Sadece Allah'a kul olun demek, Allah'tan başkasının sözünü dinleyince kâfir olursunuz anlamına gelmez. Arkadaş bir bardak su verir misin? dedi biri, ötekisi de Allah isterse veririm değilse veremem! Öyle olmayacaktır tabii. Aslında âyetin bu bölümü diğer akdi mîsak bölümlerinin tümünü anlatır. Peki

neymiş bu Allah'a kulluk birimleri? Nelermiş bunlar? Şimdi onları anlatmaya başlıyor âyet-i kerîme:

"Anaya babaya da ihsanda bulunun."

Veya anaya-babaya muhsin davranmak. Yâni ana-baba karşısında da Allah karşısında olma şuurunu taşımak. Yâni gerçekten çok orijinal bir kavram.

İhsan neydi? İhsan, Allah'ın gördüğü şuuru içinde olmak. Kişinin yaptığını Allah huzurunda, Allah kontrolünde yapma şuuru içinde olmasıdır.

Yâni bakın burada anaya-babaya itaat isteniyor bir anlamda; ama ana-babaya itaat ederken, itaat ortamında da Allah karşısında olma şuurunu kaybetmeyeceğiz. Bu işi yaparken Allah kontrolünde olduğumuzu hep hatırda canlı tutacağız. Yâni ya Rabbi! sen bana, annene şöyle davran dedin diye yapıyorum bunu. Sen, bana böyle yap dedin diye böyle yapıyorum diyerek hem Allah huzurunda olacağız, hem de onlara itaat edeceğiz.

Ama onların bizden istedikleri Allah'ı gücendirecek, kızdıracak veya azabını gerektirecek noktaya ulaşınca da o zaman onlara itaat etmeyeceğiz. Hemen o anda vazgeçivereceğiz. Anamız-babamız da olsalar dinlemeyeceğiz onları. Niye? Çünkü Allah huzurundayız ya. Allah kontrolündeyiz ya. Ne yapacaksak, nasıl yapacaksak, onun rızasını aşmayacak şekilde yapmak zorunda olduğumuzu asla unutmayacağız.

Dikkat ediyorsanız ana-babaya itaat değil, ihsan isteniyor bizden. Âyet-i kerîmede anaya-babaya itaat edin denmiyor da ihsanda bulunun deniyor. Yâni ana-baba karşısında Allah huzurunda olduğunuzu, benim kontrolüm ve murakabem altında olduğunu bir an bile unutmayın buyuruluyor. Öyleyse anaya-babaya itaatin birkaç boyutu vardır tabii. Bugüne kadar anladınız, duydunuz, dinlediniz bu konuyu da inşallah şöyle bir tekrar edelim özet olarak:

1: Anne-baba bir kere varlık sebebiyle itaate lâyıktır. Bizim varlığımız sebebiyle onlar itaate lâyıktırlar. Ve onların var olmaları se-bebiyle itaate lâyıktırlar. Annemiz-babamız bizim sebeb-i vücudumuz-dur. Yâni senin annen-baban senin varlığına sebep olduğu için ona itaat edeceksin.

Tamam, itaat edeceğim; ama babam huysuzluk yapıyor, anam namaz kılmıyor, abdest almıyor! İslâm'ı yaşamıyorlar, dinle ilgileri yok. Ne olursa olsun onlar senin annen-baban mı? Sen de ondan dolayı mı varsın? Tamam, sen onlara itaat edeceksin, bir kere; mutlak ölçü budur. Çünkü onların itaate hak kazanmaları, bizim anamız-babamız olmalarından dolayıdır. Bizim sebeb-i vücudumuz olmaları sebebiyledir. Bunun için iyi bir müslüman olup olmamaları hiç de önemli değildir.

2- İkincisi annen va baban eğer şirk konusunda, seni şirke düşürme konusunda, yâni senin dinini egale etmek, İslâm'ını ekarte etmek üzere senden bir istekte bulunuyorlarsa, o zaman sen kenara geç ve dinleme onları! Yâni onlara itaat etme! Ama hemen onları öldür! İşlerini bitir demek değildir tabii bu. Fakat bu işte ısrar ediyorlar, üstüne düşüyorlar ve senin dinini bozma boyutuna götürüyorlarsa bu isteklerini, o zaman onları diskalifiye et! Yâni onları sıfır hale getir! Ya da sessiz hale getir? demektir bunun mânâsı. Hattâ Bedir'de olduğu gibi, baban veya anan Allah'ın dinini engelleme adına varlığını ortaya koyuyor ve seni engellemeye çalışıyorsa o zaman kafasını da kes! Defterini de dür! ikinci boyut da böyle.

3- Üçüncü boyuta gelince, dünya işlerinde de onlarla iyi geçin. Ama yanlış anlamayalım, dünya işlerinde onlarla geçin demek, sözlerini dinle, dediklerinden dışarı çıkma manasına değildir. Ya nedir? İşte geçinin demektir. Gönüllerini alın demektir.

"Eğer anan bana seni körü körüne bana şirk koşmaya zorlarlarsa onlara itaat etme. Ama dünya işlerinde de maruf veçhile onlarla geçin."

(Lokman: 15)

...deniyordu ya, işte yâni tevhit ölçüsüne dayanarak, İslâm ölçüsü içinde onlarla geçin. Peki bunun ölçüsü ne olacak? Bunun ölçüsü benim bildiğim; onları gücendirme, onları küstürme demektir. Gönüllerini alarak, kandırarak yine bildiğin şekilde Allah'ın senden istediklerini yapmaya devam et demektir bunun mânâsı.

Ama mubahlardan biri de eğer onları kandırabilirsen, gönüllerini edebilir, ikna edebilirsen sen istediğini yap. Ama sen istemezsen mutlaka onların dediğini yap. Başka çaren yoktur çünkü.

Meselâ babam bana burada otur mu dedi, ya da oturma mı dedi. Orada oturmak da helâl, burada oturmak da helâl iken, babam bu ikisinden birini isterken, neden bunu istiyorsun? Senin zevkine mi uyacağım demeye hakkımız yoktur. Ama baba, bak burası daha güzel. Burada oradan daha rahat ederim filan diyerek kandırabilirsen tamam o zaman burada otur, değilse onun dediği yerde oturmak zorundasın. Veya meselâ benim babam bugün buraya gelmeme engel olursa, eğer size verilmiş bir sözüm yoksa gelmemeliyim. Ama onu kandırabilirsem o ayrıdır tabii. Benim bildiğim anaya-babaya itaatin sınırı da işte bu olacaktır. Üç kademede düşünebiliyorum.

Bir kere mutlak mânâda onlar itaate lâyıktır. Onlar iyidir diye, müslümandır diye değil, anne-baba olmaktan dolayı itaate lâyıktır. Ama itaat derken benden şirk isterlerse o zaman ben yan çizeceğim, yok kabul edeceğim, dinlemeyeceğim, duymayıvereceğim, anlamayıvereceğim, unutuvereceğim.

Ama ısrar ederlerse engel koyacağız, fakat dünya işlerinde de onlara hoş görünmeye çalışacağız. Yâni anne ve babanın karşısında onlara itaat ederken de Allah huzurunda olduğumuzu asla unutmayacağız. Onlar hatırına Rabbimizi darıltacak bir noktaya düşmemeye çalışacağız inşallah.

Ama şu bizim mevcut uygulamada ana-babaya itaat biraz da onların rubûbiyet makamına geçmelerini sağlıyor ki, bu konuda daha titiz davranmak zorunda kalacağız. Yâni adam diyor ki, illa da benim dediğim olacak. Zevkini tatmin için değil; ama belki enaniyetini putlaştırmak için diyorsa, onun bu zulmüne engel olmaya da çalışacağız. Çünkü onun bu hareketi, kendini Rab makamında görmesinden ötürü bir zulümdür. Öyle olunca da artık burada konu anneye-babaya itaat konusu değil, annenin babanın kötülüğüne engel olma konusudur ki, o zaman ona da dikkat edeceğiz. Onların her dediklerini yaparak onları putlaştırmamaya dikkat edeceğiz.

Tabi bunu da nasıl ayarlayacağımız konusu da ayrı bir konudur. Tıpkı bıçak sırtı gibi bir şey. Bir yana kaydı mı öbür yandan kaya-caktır, ikisinin ortasında durmak çok zordur yâni.

Bir özet yapalım ve geçelim: Anaya babaya ihsan:

a- Onları hayra, hakka teşvik etmektir. Babamız-anamız olarak sürekli onları hayra teşvik edeceğiz. Allah'ı hoşnut edecek amellere teşvik edeceğiz. Onları hep cennet yolunda tutmaya, cehennem yollarına barikatlar koymaya çabalayacağız.

b- Onlara karşı merhametli davranmaktır. Onlara karşı hep merhamet edeceğiz. Onlar üzerine tıpkı onların biz küçücükken bize karşı rahmet ve merhamet kanatlarını gerip bizi korudukları, kolla-dıkları gibi biz de onların üzerine rahmet ve merhamet kanatlarımızı gereceğiz. Onların cehenneme gidişlerine göz yummayacağız.

c- Allah'ın size ulaştırdığını siz de onlara ulaştırın demektir. Allah'ın bize ulaştırdığı gerek kitap bilgisini onlara ulaştırmak şeklinde, gerekse Allah'ın bize lütfettiği rızıklardan onlara vererek onlarla paylaşmadan yana olacağız.

d- Onları cennete götürmenin savaşını verin demektir. Yâni onlara cennet yollarını açıp onların cehennem yollarına barikatlar koyun demektir.

Evet işte böylece ana-babalarımıza karşı muhsin davranacağız. Onlar karşısında hep Allah huzurunda olduğumuzun, onlardan önce Allah'ı darıltmamamız gerektiğini unutmayacağız. Onların Allah'ın emir ve arzularıyla çatışan arzu ve isteklerini yerine getirerek, onları putlaştırarak Rabbimizi darıltma durumuna düşmeyeceğimiz gibi, onların hiçbir isteklerini yerine

getirmemek şeklinde de Rabbi-mizin ihsan emrini çiğnemeyeceğiz. Hep Allah huzurunda olduğumuz bilincinde olacağız. Başka kimlere karşı ihsan istiyormuş Rabbimiz?

"Akrabaya da ihsanda bulunun."

Akrabaya iyilikte bulunmak da aynı mânâlara gelmektedir. Malla, lisanla, bilgiyle onları cennete götürmeye çalışın demektir. Akrabalarınızı kendi hallerine bırakmayın ve sürekli onlarla görüşerek hak yolda olmalarını sağlayın demektir. Onlarla ilişkilerinizi de yine Allah huzurunda olduğunuzu unutmadan ayarlayın. Onlara karşı Allah'ın istediği şekilde davranın. Allah'ı küstürecek ilişkilere asla girmeyin diyor Rabbimiz.

"Yetim ve miskinlere de ihsanda bulunun."

Yetim ve miskin. Toplumda ortadan kaldırılmaları mümkün olmayan bu iki gruba da iyilikte bulunun. Yâni bu iki grubun ortadan kaldırılması mümkün değildir. Bunlar toplumda her zaman var olacaktır. Çünkü ne yaparsanız yapın birilerinin anası ölecek, babası ölecek ve yetim kalacaktır. Bu iki gruba da ihsan edin. Yetim ve miskinlerden kimisinin kafası açtır, kimilerinin kalbi, kimilerinin de midesi açtır. Onların bu üç bölgelerini doyurmayı ihmal etmeyin. Kafanın gıdası bilgidir, kalbin gıdası iman, midenin gıdası da helâl rızıktır.

Öyleyse toplumda var olan bu yetim ve miskinlerin sadece midelerini doyurmakla iş bitti zannetmeyin. Onların kafalarını İslâm bilgisiyle, kulluk bilgisiyle doyurun, kalplerini de Allah'ın istediği imanla doyurun. Yâni yetimlere, analı babalı olanlar gibi bir dünyada yaşatılmaları konusunda ihsanda bulunun. Miskinlerin de paralı pullu olanlar gibi yaşatılmasını sağlamak üzere ihsanda bulunun. Yediğinizden yedirip, giydiğinizden giydirip, onların huzurunu sağlamaya ve onları kendi hayat standartlarınıza çıkarmaya gayret edin.

"Bir de insanlara güzel söz söyleyin."

Güzel söz insanların hoşuna giden söz demek değildir. Allah'ın hoşuna giden söz güzeldir. İnsanları hoşnut edecek sözler güzel değildir, Allah'ı hoşnut edecek sözler güzeldir. Hani Allah'ın Rasû-lü bir hadislerinde bunu şöyle anlatıyordu:

"Gerçek müslüman müslümanların elinden ve dilinden sâlim olduğu, selâmette kaldığı kimsedir."

Müslümanların elinden ve dilinden mutazarrır olmadığı kimse en faziletli mü'mindir, buyurur Allah'ın Rasûlü. Ama bu demek değildir ki emr-i bil'marûf yapmayan, haddi uygulamayan, insanları cezalandırmayan kişidir. Halbuki bu yukarıda sayılanlar insanları her zaman rahatsız edecektir. O halde insanları nelerin rahatsız edeceğini bilmek zorundayız. Ya da insanları rahat, veya

rahatsız etmenin ne demek olduğunu bilmek zorundayız. Gerçek rahat dünya rahatı değildir. İslâm, rahat ve saâdet kaynağıdır. İslâm, kişiye ebedî saâdet kazandırmak, kişiyi daru'sselâm'a götürmek için gelmiştir. Gerçek rahat ve gerçek saâdet de selâmet ve rahat yurdu olan ahiretteki saâdettir.

Öyleyse kişinin elinden ve dilinden sadır olan şeyler insanları daru'sselâma, saâdet yurduna götürüyorsa, konuştuğu ve yaptığı şeyler müslümanları daru's-selâma, yâni cennete götürüyorsa; işte bu mü'min, en hayırlı mü'mindir. Yoksa burada anlatılan sadece insanların dünyadaki saâdetlerini sağlamak değildir.

Allah'ın Rasûlü insanları recm ederken ve savaş için onları Bedir'e götürürken, hırsızlık yapan kişinin elini keserken, belki onları dünya açısından rahatsız ediyordu, ama daru's selâm saâdetlerini ha-zırlıyordu onların. Yâni cennete kazandırıyordu onları. Öyleyse insan-lara söz söylerken hayırlı ve maslahata uygun söz söyleyeceğiz. Bulunduğumuz makam, bulunduğumuz konum neyi gerektiriyorsa onu söylemek zorundayız.

Madem ki insanlar benim elimden ve dilimden sâlim olacaklarsa, öyleyse ben de hiç konuşmayıvereyim, dilimi tutuvereyim demenin de anlamı yoktur. Aksine bulunduğumuz makam neyi gerektiriyorsa, Allah ve Rasûlü neyi konuşmamızı istiyorsa onu konuşmak zorundayız. İşte o zaman müslümanlar bizim elimizden ve dilimizden sâlim olurlar. Ama öyle değil, ağız değil de bizden açılacak olan, cehennem çukurlarında bir çukur olacaksa işte o zaman susmak zorundayız.

Evet, insanlara güzel söz söyleyin denmiş, sadece müminlere değil. Tüm insanlara güzel söz söylemek zorundayız. İnsanları cennete götürücü söz söylemek zorundayız. Bu güzel söz konusunda Fussilet sûresinin 33. âyetinde şöyle buyurulur:

"Doğrusu ben kendini Allah'a verenlerdenim? Diyen ve salih ameller işleyen ve de Allah'a çağıran kimseden daha güzel sözlü kim vardır".

(Fussilet 33)

Tabii buradaki insanlara güzel söz söylemeyi iyilikle emretmek ve kötülükten menetmek şeklinde anlamışlar. Bir de biliyoruz ki:

"Sözlerin en güzeli kelâmullahtır."

Öyleyse en çok konuşacağımız şey Allah'ın kelâmı olsun. İnsanlara en çok duyuracağımız, en çok sözcülüğünü edeceğimiz vahiy olmalıdır. İnsanlara insan sözü değil Allah sözü taşıyacağız. Zira sözlerin en güzeli Allah sözüdür. Kelâmların en cennete götürücü olanı Allah'ın âyetleridir.

"Bir de namazı ikâme edin ve zekâtı da verin."

Yâni bütün bu yukarıda sayılanları yapabilmek için de namazı ikâme edin, zekâtı da verin! Peki niye böyle bir bağ kurduk? Yâni anaya babaya ihsanda bulunmak, insanlara iyi davranmak, yetimle, miskinle iyi bir diyalog kurmak ve Allah'a, Allah'ın istediği biçimde kul olmayı becerebilmek için sizin Allah'a ihtiyacınız var, sakın ha Allah'la diyalogu kesmeyin. Namaz sayesinde Allah'la diyalog imkânı bulun.

Ve zekâtı da verin, yâni bunu o insanlara da ulaştırın. Namaz, Allah'tan mesaj alma işidir; zekât da Allah'tan alınan bu mesajın insanlara ulaştırılma ameliyesidir. Veya namaz bireysel bir kulluk, zekât da toplumsal bir kulluktur. Öyleyse gerek bireysel gerekse toplumsal tüm hayatınızda Allah'a kul olun. Sadece Allah'ı dinleyin. Sadece Onun hoşnutluğunu arayın.

Yâni ben gelip sana zekâtımı verirken sana şunu demek zorudayım: Arkadaş, Allah bana değişik yollarla mal göndermiş, Allah sayesinde, namaz sayesinde, namaz vasıtasıyla Allah'la kurduğum diyalog sayesinde anladım ki bunların hepsi benim değilmiş, Allah diyor ki senin de bunun içinde hakkın varmış. Al kardeşim bu senindir demem gerekirdi ya, işte Allah'tan gelenin bireysel planda kendi şahsımda uygulanmasına namaz veya Allah'tan mesaj alma ameliyesine namaz, ama bunun topluma indirgenmesine de zekât diyoruz.

Zekât malî bir kulluktur, namaz ise bedeni kulluktur. Zekât toplumsal bir kulluk, namaz ise bireysel bir kulluktur. Ama namaz Allah'la diyalogdur, zekât da namazla aldığımız bu mesajın topluma indirgen-mesidir.

Evet sizden böyle bir mîsak aldık. Size bunu böylece dedik; ama pek azınız müstesna bu mîsakı bozdunuz. Çok azınız müstesna. Bu müstesna azınlık zaten daha önce de bu anlaşma gereğince Tevrat'la amel eden, yâni dinlerinin emirleri gereğince hayat süren insan-lardı ve şimdi de son peygambere iman edip yine aynı mîsakı en güzel şekilde yerine getiren insanlardır.

Bu istenenler kişinin kişisel dünyasını ilgilendiren kulluklardır. Yâni bir kişinin başka kimsenin yardımına ve desteğine ihtiyaç duymadan, kendi başına yapabileceği kulluklardır. Zekât da namaz da toplumsal bir yardımlaşma sonucu ifa edilecek kulluk değildir, kişinin kendi görevidir bunlar. Yâni namaz kılan da zekât veren de kişidir. Toplum yapmaz onu.

Toplumsal bir görevle bireysel bir görevin örneğini şöyle verelim: Bunu karıştırıyoruz gibi. Özellikle cemaat olalım diyenler de karış-tırıyorlar galiba. Yemek yemekle, yemek yapmak arasında fark vardır. Meselâ yemek yapmak bireysel bir faaliyet de olabilir, toplumsal bir faaliyet de olabilir. Birisi tuzunu,

birisi yağını getirir, birisi domates doğrar, öbürü suyunu koyar, ötekisi ateş yakar gibi hepimiz birden yemek yapabiliriz. Veya bir tek insan kendi başına da yemek yapar. Ama yemek yeme konusu böyle değildir. Yemek yeme konusu toplumsal ve bireysel olmaz. Beraber yesekte, kendi başımıza yesek de bu bireysel bir harekettir. Yâni hepimiz otursak da, hepimiz kendimiz yiyoruz demektir. Herkes kendine, kendi karnına yiyor olacaktır. Evet topluca yiyoruz ama sonuçta herkes kendisi yiyor.

İşte aynen bunun gibi zekât da iki kişi arasında bir ameliyedir, ama aslında bir kişidir veren, bir kişidir alan. Adam bireysel iş yapıyor demektir.

Ama savaş öyle değildir. Esir olmak ve esir kurtarmak öyle değildir. Yâni bunlar bir kişinin yapabileceği bir şey değildir, bu toplumsal bir iştir. Veya devlet yönetimi bir kişinin işi değildir, toplumsal bir iştir. Savaşı da, devlet yönetimini de bir tek kişinin bireysel olarak gerçekleştşrmesi mümkün değildir. İşte bundan sonra bakın toplumsal mîsak maddeleri sayılmaya başlanacak.

84:"Hani sizden yine mîsak almıştık, söz almıştık."

"Birbirinizin kanlarını dökmeyecek, birbirinizi öldürmeyeceksiniz diye."

"Ve kendi nüfusunuzu diyarınızdan yurdunuzdan çıkarmayacaksınız diye."

Yâni birbirinizi göçe zorlamayacaksınız. Savaş konusunda, ya da devlet konusunda, ya da diğer devletlerle toplumsal ilişkilerinizde de bu kurallara uyacaksınız. Kan dökmek yok, kan dökmeye yönelik hareket yok, kan dökmeye izin yok, bir de kan dökmenin de ötesinde birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmaya da izin yok.

"Sonra sizler buna ikrar da verdiniz."

Bunlara riâyet edeceğiz diye söz de verdiniz. Bu Allah yasalarına riayet edeceğiniz konusunda Rabbinize ahitte bulundunuz.

"Üstelik hepiniz birbirinize şahit bulunuyordunuz."

Yahut da bunun böyle olduğuna bugün de şahitlik edecek kadar bilginiz vardı. Bu ahid sizden alındı da. Peki ne zaman? Hz. Mûsâ döneminde. Ne zaman? Hz. peygamber dönemine kadar her bir dönemde bu ahdi siz verdiniz de.

85:"Sonra sizler birbirinizi öldürüyorsunuz. İçi-nizden kimilerini vatanlarından çıkarıp sürgün ediyorsunuz. Onların aleyhinde kötülük ve düşmanlık konusunda birleşiyor ve yardımlaşıyorsunuz. Ve şâyet onlar düşman elinde esir olarak size gelirlerse mal karşılığında esir mübadelesi yapıyorsunuz. Halbuki onları sürgün etmek de size haram kılınmıştı. Yoksa siz kitabın bir bölümüne inanıp da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Böyle yapanların cezası ancak dünyada rüsvalıktır. Dünyada rezil, rüsva

olacaklardır bunlar. Kıyamet gününde ise azabın en kötüsüne, en şiddetlisine itileceklerdir. Allah yaptıklarınızdan asla gafil değildir."

Ya da sizler, yâni şimdiki sizler öyle kimselersiniz ki kendilerinizi, kendinizden olanları öldürüyorsunuz. Ya da toplum olarak sizler şu anda yahudi milleti olarak intihar ediyorsunuz. Bu yaptıklarınızla sonunuzu hazırlıyorsunuz. Allah'a verdiğiniz bu ahitlerin aksine hareketle şu anda sonunuzu hazırlıyorsunuz demektir bunun mânâsı.

"İçinizden kimilerini vatanlarından çıkarıp sürgün ediyorsunuz."

"Onların aleyhinde kötülük ve düşmanlık konusunda birleşiyor ve yardımlaşıyorsunuz."

Yâni kötülükte ve düşmanlıkta birbirinize arka veriyor ve kötülükleri topluca işliyorsunuz.

"Ve şâyet onlar düşman elinde esir olarak size gelirlerse, mal karşılığında esir mübadelesi yapıyorsunuz."

Yâni fidyelerini ödeyip onları kurtarmaya da kalkışıyorsunuz. Veya onlar size esir olarak geldikleri zaman da onlardan fidye almaya kalkışıyorsunuz.

"Halbuki onları sürgün etmek de size haram kılınmıştı."

Rivâyetlere göre Beni Kureyza yahudileri, müşrik Araplardan Evs kabilesinin müttefiki, Beni Nadır yahudileri de yine müşrik Araplardan Hazrec kabilesinin müttefikiydi. Bu yahudiler müttefiki bulundukları kabileler birbirleriyle savaşınca karşılıklı olarak onlara yardım ederler, birbirlerini öldürürler ve vatanlarından sürgün ederlerdi. Birbirlerine yahudi olanlardan esir düşenleri de fidye ile kurtarmaya çalışırlardı.

Allah diyor ki; bu ne biçim iştir? Hem onları, kendinizden olan yahudileri öldürmek için savaşıyorsunuz, hem de fidye ile onları kurtarmaya çalışıyorsunuz. Bu nasıl iştir? Bunlar bu tür bir yargılama ile karşılaştıkları zaman da diyorlar ki, bu fidye kitabımızın emridir. Kitabımız kardeşlerimiz hakkında fidyeyi emretmektedir. Böyle bir durumda fidye vererek yahudileri kurtarmak zorundayız bizler. Eğer onlar sizin kardeşlerinizse niye vatanlarından çıkarıyorsunuz? Niye onları öldürmeye çalışıyorsunuz? Değilse niye fidye vermeye çalışıyorsunuz? Sürgün ederken bu adamalar sizin kardeşleriniz değilken, fidye vermeye gelince sanki kardeşleriniz oluyorlar. Veya fidyeyi emre-derken sanki kitabı dinlediğini iddia eden sizler, savaşırken, sürgün ederken sanki o kitap sizin kitabınız değil. Bu nasıl iştir böyle? İşinize gelen yerde kitaba sığınıyorsunuz, ama işinize gelmeyen yerde kitabı diskalifiye ediyorsunuz.

Sonra buyurur ki Allah:

"Yoksa siz kitabın bir bölümüne inanıp da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?"

Kitabın bir kısmını gündemde tutuyorsunuz da, bir kısmını örtmeye mi çalışıyorsunuz? Kitabın bir kısmının mü'mini oldunuz da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Bir kısmını gündeme getirip, onları eyleme dönüştürme çabası içine giriyorsunuz da, bir kısmını görmez-likten gelmeye mi çalışıyorsunuz? Ne bu haliniz? Denilmektedir.

Bu hemen hemen bugün bütün müslümanların derdidir. Bugün de bakıyoruz bir bölüm âyetler gün yüzüne çıkarılırken, bir kısım âyetler de kenara çekilmeye çalışılıyor. Bir kısım âyetler hep gündemde tutulmaya çalışılırken, bir kısım âyetlerde duyulmasın diye âdeta ağıza bile alınmamaya çalışılıyor.

Kaplıcalara gitmiştim, bir adamın pansiyonunda kaldım, böyle namazında, abdestinde hoş bir adam. Bir gün bana dert yandı adam. Dedi ki vallahi arkadaş ben ne yapacağımı şaşırdım, hacı efendi, hoca efendi bir yığın insan geliyor, namaz kılan insanlar çoğu. Namazdan çıktık, baktım ki namaz kılan bu adamlar şortla,tesettüre uygunsuz bir şekilde banyoya giriyorlar. Hiç tesettüre riayet etmiyorlar. Birini çağırdım ve dedim ki: Ya hacı gel bize gidelim de tavuğun biri şaşırmış yolunu, herhalde bizim bahçeye gelmiş, ben de tuttum kestim, pişirdim ve hazırladım, gel beraber yiyelim, boş ver kimseye haber vermeyelim dedim diyor. Adam bir irkildi şöyle diyor, yahu hacı efendi olur mu? Haram filan demeye çalıştı diyor. Ya? dedim, demek çalınmış tavuğu yemek haram da açık saçık hamama girmek helâl mı? Dedim diyor.

Bakıyoruz müslümanların hayatına, Allah hayatının bir bölümüne karışıyor, sanki öbür bölüme karışmıyor. Devlet bilmem ne parasını kesmiş, on gün sonra vereyim ama yüzde şu kadar fazla vereyim diyor, adam başlıyor araştırıp soruşturmaya, bu yüzdeyi ne yapacağım diye. Bu bölüme Allah karışıyor da öteki bölüme sanki Allah karışmıyor. Yâni kazancının diğer bölümünü hiç sormuyor, sanki Allah o bölüme hiç karışmıyor.

Veya işte fâizli, kredili kooperatiflerde danışmanlık yapmak veya mimarlık, mühendislik yapmak işine yanaşmıyor da müslüman, fâizli diyor, olmaz bu diyor, ama sanki öbür kooperatifler caizmiş gibi hiç sormuyor adam.

Veya gelininin gelinliğini düşünüyor da adam, eşyasını hiç düşünmüyor. Veya evinin eşyasını düşünürken adam komşusunu düşünmüyor. Ya da kazanırken düşünüyor adam da harcarken düşün-müyor. Harcarken düşünüyor da kazanırken düşünmüyor. Allah sanki hayatının bir bölüme karışıyor öbür bölüme karışmıyor gibi çok tuhaf bir iş. Bakın Rabbimiz buyuruyor ki:

"Kitabın bir kısmına inanırsınız da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?"

Bizim esmer arkadaşlar, eskiden sepet örerler ve satarlardı. Böyle büyüklü küçüklü. Sorarlardı kaç lira bu sepet? İşte üç lira, beş lira o zamanın parası. Adam eline alıp, yahu pek de küçükmüş! filan deyince, büyüğünü eline alıp birbirine vurarak, bunu görün de, hunu görmen mi? derdi. Yâni müslümanlar da sanki bunu görüyorlar ama bunu görmüyorlar.

Meselâ ekmek kırıntılarının yere dökülmesine tahammülü ol-mayan, bu konuda çok hassas davranan kimi müslümanlar hanımla-rının, kızlarının sokaklarda el âlemin ayaklarının altında sürünmesini hiç göremiyorlar.

Veya annesini bir hafta görmeden yaşamanın caiz olmadığını bilen ve buna tahammül edemeyen kimi müslümanlar aylar yıllar Allah'ın kitabıyla görüşmeden yaşayabiliyorlar. Bunu görüyorlar da bunu görmüyorlar. Sanki Allah hayatının bu bölümüne karışıyor da, şu bölümüne hiç karışmıyor.

Bakıyoruz müslümanlardan kimileri sadece zikir, fikir, tesbih, gece namazı âyetlerini gündeme getirirken öteki âyetleri sanki gör-mezden geliyorlar. Tamam bunlar da var, bunlar da bilinmeli, bunlar da anlaşılmalı, ama ötekiler de bilinmelidir. Meselâ bakıyoruz bir başka müslüman grup da işte vatan, devlet, nizam, intizam, Allah'ın indirdiği âyetlerle hükmeden, hükmetmeyen filan, bir tek orayı okuyor; o da öteki bölümleri sanki atlamaya, kapatmaya çalışıyorlar.

Bir başka grup müslüman da kıssa ile başlıyor, kıssa ile bitiriyor. Sanki Kur'an'da kıssadan başka âyet yokmuş gibi sadece bunları gündeme getiriyorlar. Tamam bunlar da var Kur'an'da, bunlar da okunmalı, bunlar da gündeme getirilmeli de, ama bakıyoruz müslü-manlar bir bölümü alırken diğer bölümleri ihmal ediyorlar. İşte bu iyi değil. Ama şöyle bir mâzeretten dolayıysa bu caizdir. Meselâ şu anda Bakara'yı okuduğumuz için Âl-i İmrân'dan söz edemiyorsak, okumaya, öğrenmeye devam ettiğimiz sürece bu caizdir. Ama hep yerimizde sayıyorsak bu kötü işte.

Hocanın birinin hutbe kitabını çaldılar. Adam kırk senedir aynı kitaptan hutbe okurdu. Önümüzdeki inci gününün ın cı günü diye yazar kitapta. Meselâ kadir gecesi veya miraç gecesi diyecek ya ve her yıl bunların tarihleri değişecektir ya, işte o ın cı dan önceye bunları yerleştirerek okurdu hutbelerini, tuhaf bir adam. Bir gün çalmışlar hutbe kitabını muzibin biri de cebine bakkal defterini yerleştirmiş. Eh komşular gelelim bamyanın faziletine! demiş, öyle alıp, alıp da borcunu ödememek de olmaz! Oradan okumaya başlamış. Yâni nedense böyle müslümanlar hep yıllar yılı aynı şeyleri söylüyorlar, bu çok kötü bir şeydir. Hep aynı grup aynı şeyleri söylüyor bu da kötü. Ya ne yapacağız? Öğrenmeye devam edeceğiz. Öğrendiğimiz bölümü öğrendikçe gündeme getireceğiz, bunu kendimize dert edineceğiz, din edineceğiz. Öğrendiğimiz bölümün de her zaman eksik olacağını bileceğiz, bunun şuurunda olacağız.

Kitabın bir kısmına inanır da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Bunun sonucunun ne demek olduğunu bilir misiniz siz?

"Böyle yapanların cezası ancak dünyada rüsvalıktır. Dünyada rezil, rüsva olacaklardır bunlar. Kıyamet gününde ise azabın en kötüsüne, en şiddetlisine itilecek-lerdir. Allah yaptıklarınızdan asla gafil değildir."

Dünyada rüsvalık. Bunu tattılar da zaten dünyada. Bu âyetlerin gelmesinden kısa bir süre sonra Beni Kureyza yahudileri toptan öldürülmekle, Beni Nadir yahudileri de yurtlarından sürülüp çıkarılmakla bunu bizzat dünyada tatmışlardır.

Bu alçaklar, bu yahudiler sırf müşriklere, putlara, putçulara destek olmak için kendi kardeşlerini hedef alıyorlardı. Yaptıkları iş, putların ve putçuların işlerine yarıyordu. Birbirleriyle vuruşmaları putperestlerin işine yarıyordu.

Bugün de müslümanların kardeşleriyle vuruşmaları kâfirlerin işine yaramaktadır. Onlar birbirleriyle vuruştukça putçular kazanıyor. Dün İsrâil oğulları böyle yapmıştı, bu gün İsmail oğulları da aynı şeyleri yapıyorlar.

Kitabı parçalayıp onun bir kısmını kabul edip bir kısmını reddediyorsunuz öyle mi? İşinize gelenleri kabul edip, işinize gelmeyen-leri de reddediyorsunuz öyle mi? Nereden aldınız bu yetkiyi? Kimden aldınız bu izni?

Bakara'dakileri kabul ama Âl-i İmrân'dakileri red, bu nasıl bir şeydir böyle? Kur'an'ın namazını kabul edip, hukukunu reddetme biçiminde, Kur'an'daki ibâdet âyetlerine evet, ama aynı Kur'an'ın ekonomik düzenlemelerine gelince hayır demek biçiminde, Kur'an'ın orucunu kabul ama aynı kitabın siyasal bakış açısına gelince, sosyal yapılanmalarına gelince hayır biçiminde, kitabın bir kısmına inanıp da bir kısmını reddetme yetkisini kimden aldınız?

İşte bugünkü İslâm dünyasının bu hale düşmesinin yasası budur. Bu ümmet kitabıyla diyaloğunu kestiği için, kitabından işine gelenleri alıp işine gelmeyenleri terk ettiği için bu hale gelmiştir.

Sizden kim bunu yaparsa, yâni kitabın bir kısmını kabul eder de bir kısmını reddetmeye kalkışırsa, ya Rabbi sen bu işi bilememişsin! Halbuki bu kitabın bir kısmını indirip, bir kısmını indirmemeliydin? Dercesine Allah'a akıl vermeye kalkışırcasına böyle ikilemli bir hayatın peşinde olanlar, bir bölümü kitap kaynaklı, ama geri kalan bölümü de başka şeyler kaynaklı bir hayata razı olanlar, hayatlarının sadece bir bölümüne Allah'ı karıştırıp geri kalan bölümlerde başka İlahlar, başka Rabler bulanlar, işte bunu yapanlar için dünya

hayatında rüsvalık vardır. Hepsi de rüsva olmuşlardır. İşte bizim halimiz, şu anda bu ümmet de iliklerine kadar bu rüsvalığı yaşamaktadır.

Allah korusun işte vaziyetimiz. Herşeyimizle reziliz. Ekmeği-mize sözümüz geçmiyor, yiyeceğimize sözümüz geçmiyor, şehrimize sözümüz geçmiyor, okulumuza sözümüz geçmiyor, kuralımıza, kaidemize sözümüz geçmiyor, evlenmemize-boşanmamıza sözümüz geçmiyor, alacağımıza-vereceğimize, düğünümüze-derneğimize hiç bir şeyimize sözümüz geçmiyor. Tam rezillik işte. Bundan daha büyük bir rezillik ve rüsvalık olur mu? Tam rezil ve rüsva bir hayat. İnsan bu kadar şahsiyetini kaybetmez elbette ama Allah korusun işte bu hale gelmişiz.

Ama iş bununla kalsaydı neyse. Yâni iş sadece bu dünyada rezil ve rüsva olmakla kalsaydı. Hayır iş bununla da bitmiyor. Ahirette de onlar için azapların en kötüsü vardır diyor Rabbimiz. Kıyamet gününde onlar azabın en kötüsüne atılacaklar, reddolunacaklar. En şiddetli azap, dayanılmaz bir azabın ötesinde yine dayanılmaz bir azap. Bilmediğimiz ama korunmak zorunda olduğumuz bir azap.

86:"İşte onlar âhirete karşılık dünya hayatını satın alanlardır. Onun için bunlardan azap hafifletilmez, bunlara yardım da edilmez."

Bunlar cenneti kaybetme pahasına dünyayı tercih edenlerdir. Dünya ve dünyalıklar karşılığında cenneti satanlar, bâkiyi verip de fâniye talip olanlar, değerliyi bırakıpta değersizin peşine düşenlerdir. Bundan dolayı onların azapları hafifletilmeyecek ve onlara yardım da edilmeyecektir.

İsrâil oğullarına hitap devam ediyor:

87: "Muhakkak ki biz Mûsâ'ya kitabı (Tevrat'ı) verdik. Ve ondan sonra da birbiri ardınca peygamberler gönderdik. Ve Meryem oğlu İsa'ya da beyyinat (deliller) verdik. Ve onu Ruhu'l-Kudüs'le de teyit ettik. Artık size bir peygamber nefislerinizin hoşlanmadığı bir şey getirirse her defasında bunu kibrinize yediremeyerek bir kısmını yalanladınız, bir kısmını da öldürdünüz"

Hz. Mûsâ'ya verilen kitap, insanlar için bir Furkân özelliğine sahip olan, hakkı bâtılı birbirinden ayıran, hakkı bâtılı fark ettiren Tevrat'tır.

Rabbimiz yeryüzündekileri hiçbir zaman bu kitap ve hidâyet nîmetinden mahrum bırakmamıştır. İnsanlar, Allah'ın kulları her ne zaman haktan sapmışlar, her ne zaman yollarını kaybedecek duruma gelmişlerse, Allah hemen bir elçiyle beraber hidâyet göndermiş ve onlara doğru yolu göstermiştir. Dönem geçip insanlık yeniden sapmayla karşı karşıya geldiğinde, tekrar bir elçi daha göndermiştir. Kitaplar, sahifeler, suhuflar, sözlü vahiyler yeryüzüne sürekli indirilmiştir.

İşte bir dönemin başında da Rabbimiz Hz. Mûsâ'yı göndedi. Hz. Mûsâ'ya gönderilen bir kitap ve onun arkasından da peş peşe gönderilen peygamberler ve kitaplar.

Hz. Mûsâ'dan (a.s) sonra Hz. İsa'ya (a.s) kadar kimileri Kur'-an'da isimleri zikredilen Dâvûd, Süleyman, İlyas, Elyesa, Zülkifl, Ze-keriyya, Yahya gibi ki bunlardan Zekeriyya ve Yahya (a.s) Hz. İsa'nın (a.s) çağdaşıdır. Aynı dönemde yaşamış peygamberlerdir bunlar.

Ve bir de bunların dışında Kur'an'da isimleri zikredilmeyen yüzlerce elçiyi İsrâil oğullarına göndermiştir Rabbimiz. Yuşa, İşmuil, Şem'un, Şaya, Armiya, Üzeyr, Hazkil gibi yüzlerce elçi. Allah'ın kutlu peygamberlerinden kimileri öldürülmüş kimileride reddedilmiştir.

Allah tüm bu elçileri bir zamanlar İsrâil oğullarına gönderdi. Bunlar da aynen kendilerine kitap gönderilen peygamberler gibi yolunu kaybeden insanlığa yol göstermişler, onları kulluğa davet etmişler, Rab ve İlâh olarak yalnız Allah'ın bilinmesi konusunda insanlığı uyarmaya devam etmişlerdir.

"Ve Meryem oğlu İsa'ya da beyyinat (deliller) verdik. Ve onu Ruhu'l-Kudüs'le de teyit ettik."

Âyet-i kerîmede anlatılan "Beyyinât" Beyyine, gün gibi açık delil demektir. Apaçık, ayan beyan deliller demektir. Meryem oğlu İsa'ya verilen bu Beyyinât konusunda şunlar söylenmiş:

1- İncil'dir demişler.

2- Hz. İsa'ya verilen mûcizelerdir demişler. Ölüleri diriltmek, hastaları iyileştirmek, çamurdan kuşa üfleyip canlandırmak, anadan doğma körleri ve deri hastalarını iyileştirmek gibi Cenab-ı Hakkın Hz. İsa'ya verdiği mûcizelerdir denmiş.

İşte kendisine Allah tarafından verilen İncil ve diğer âyetlerle Hz. İsa (a.s)'da tıpkı Hz. Mûsâ (a.s)'ın gerçekleştirdiğini gerçekleş-tirdi. Kendisinden önceki Dâvûd (a.s) gibi İbrahim (a.s) gibi peygamberlerin davetlerini yeniledi, o da diğer tüm peygamberler gibi insanlığı Allah'a kulluğa davet etti.

"Ve bir de onu, (Hz. İsa'yı) Ruh'ul Kudüs'le destekledik, (teyit ettik)"

Ruhu'l-Kudüs'le alâkalı da şunlar söylenmiş:

1- Tertemiz bir ruhtur demişler. Yahudi'ye hitap eden bu âyetler sanki sizin tarih içinde kirletmek için çırpındığınız Allah'ın peygamberi İsa, tertemiz bir ruha sahipti denilmek isteniyor.

2- Bu Ruh’ul Kudüs, Allah’ın sözüdür, yâni vahiydir, İncil’dir denmiş. Allah vahiyle Hz. İsa’yı desteklemiştir demişler. Nitekim Kur’-an-ı Kerim için de Rabbimiz:

"Sana emrimizden bir ruh indirdik."
(Şûra: 52)

Buyurur.

3- İbni Abbas; Bu Allah’ın İsm-i A’zamı’dır ki Hz. İsa bununla ölüleri diriltirdi demiştir.

4- Bu Ruh’ul Kudüs Cebrâil’dir demişler. Meryem sûresi: 17. âyetinde de anlatıldığı gibi:

"Ona ruhumuzu gönderdik o ruh ona bir beşer olarak temessül edip göründü."
(Meryem 17)

Buradaki "Ruhanâ" ifadesinden kasıt Cebrâil’dir denmiştir.

Allah’ın Rasûlü Hassan İbni Sabit’e şöyle buyurmuştu:

"Kureyş’e hicvet ey Hassan! Zira Ruhu’l-Kudüs seninle beraberdir."
(Müslim, fezail’üs Sahabe 157)

Öyleyse buradaki Ruh’ul-Kudüs ***"Ruh’ul-Emin"*** gibi Cebrâil’in isimlerinden biridir ve Rabbimiz Hz. İsa’yı onunla desteklemiştir diyoruz.

Peki o zaman hatırımıza şöyle bir soru geliyor: Rabbimiz bütün peygamberlere Cebrâil’i gönderdiği halde niye özellikle bunu Hz. İsa için buyurmuştur? Bu özelleştirmeyi şöyle anlamaya çalışıyoruz: Hz. İsa’nın diğer peygamberlerden farklı olarak:

1: Hz. Meryem’e Onun doğumunu müjdeleyen Cebrâil’di.

2: Hz. Meryem’e Onun ruhunu nefyeden Cebrâil’di.

3: O Meryem oğlu İsa’ydı ve babası yoktu. Allah onu fevkalade ve farklı bir yaratılışla Meryem annemizden dünyaya getirmişti. Ve ona destek olarak Ruh’ul Kudüs görevlendirilmiş; O da Ona destek olmuştur.

Böylece aslında bütün peygamberlere destek olan Cebrâil (a.s)’ın ona farklı bir destek oluşturduğunu haber veriyor Rabbimiz. Gerek Hz. İsa (a.s)’ın

doğumu, dünyaya gelişi konusundaki Cebrâil'in rolünden dolayı, gerekse diğer peygamberlerde olmayan ölüleri diriltme, insanların evlerinde sakladıklarını bilmesi gibi âyetlerdeki rolünden ötürü Onun Ruh'ul Kudüs'le teyit edildiğini tekrar tekrar vurguluyor Rabbimiz. Ve şimdi de israil oğulları Hz. İsa ile karşılaşıyor.

"Artık size bir peygamber nefislerinizin hoşlanmadığı bir şey getirirse her defasında bunu kibrinize yediremeyecek ve onlardan bir kısmını yalanlayacak, bir kısmını da öldürecek misiniz?"

Her ne zaman ki size nefislerinizin hoşlanmadığı emirlerle elçiler geldiğinde, içine gömüldüğünüz hayatın zıddını söyleyen kurumlaştırdığınız yanlışlarınızdan sizi kurtarmak üzere emirlerle geldiği zaman siz büyüklük taslayıp, bir kısmını yalanlayıp, bir kısmını öldürecek misiniz?

Peygamberler, İsrâil oğullarını alıştıkları bozuk düzen hayattan kurtarmaya, onları yeniden Allah'a kulluğa çağırmaya, geleneklere kulluk etmekten vazgeçirip vahiy istikâmetinde yaşamaya çağırınca, Mûsâ (a.s) ile İsa (a.s) arasındaki dönemde ne zamanki Allah'ın elçileri onları İslâm'a çağırmışlarsa:

Kibirlendiniz. Alabildiğine müstekbir ve ihtiyaçsız davrandınız.

"Onların bir kısmını yalanladınız, bir kısmını da öldürdünüz."

Gerçekten de peygamberlerden yüzlercesini yalanlarken, yüzlercesini de öldürdüler. Hattâ şehid edilenler arasında Yahya (a.s) ve babası Zekeriyya (a.s) da vardı. Yahudiler müşrik Roma ile işbirliği yaparak bu peygamberleri şehid ettiler. İki büyük peygamber şehâdet şerbeti içiyorlar, vazifelerini yapabilmenin heyecanıyla Allah'ın huzuruna gidiyorlardı, ama peygamberin varlığına tahammül edemeyen bir toplum da peygamber katili olarak ebedîyen Allah'ın gazabına maruz kalıyordu.

Peygamber sizin hoşunuza gitmeyen emirlerle geldiği zaman. Sahi şimdi bizim şu topluma peygamber gelse bu insanlar ne yaparlar? Kimileri hiç ilgilenmeyeceklerdir değil mi? Programları olanlar, yollarını belirlemiş olanlar aynen kendi programlarına devam edecek-ler, peygamber mi gelmiş, haber mi getirmiş, hiç tınmayacaklardır a-damlar. Zira ihtiyaçları yoktur peygambere. Yollarının, programlarının kesin doğruluğuna inanan ve peygamberle bunun sağlamasına bile gerek duymayan ve kendilerini kesin cennetlik gören, mutmain bir ha-yat yaşayan bu insanların ne ihtiyaçları olacak da peygambere? Hiç tınmayacaklar ve aynen yollarına devam edeceklerdir bunlar. Peygamber mi gelmiş? Allah'tan kendilerine mesaj mı getirmiş? Hiç umursamadan yollarına, programlarına devam edeceklerdir adamlar.

Kimileri de gelecekler peygamberin yanına ve ona akıl verme-ye kalkışacaklardır. Peygamberi şartlandırmaya, ona yol göstermeye çalışacaklar ve şöyle diyeceklerdir:

Ya Rasûlallah, bak bu bizim cemaat cemaatların en iyisidir! Bizim hizip en haklı hiziptir! Gel sen de bize katıl! Bu devirde bunun dışında bir çalışma kesinlikle mümkün değildir! Bu programın dışında kesinlikle hiçbir program bizi sonuca götürmeyecektir! Aklın varsa bizimle beraber olursun! Bizim cemaata üye olursun! Değilse hiçbir değer ifade etmezsin! diyerek onu kendi gruplarına çağıranlar olacaktır.

Kimileri de: Niye geldin ya Rasûlallah? Huzurumuzu kaçırdın! Keyfimizi bozdun! Şöyle keyfimize göre ne güzel yaşayıp gidiyorduk! Sen geldin, şimdi bizler seni mi dinleyeceğiz? Yoksa efendilerimizi mi? Seni mi dinleyeceğiz, yoksa siyasal tanrılarımızı mı? Sana mı uyacağız, yoksa hukuk tanrılarımıza mı? Seni mi takip edeceğiz, yoksa ekonomi tanrılarımızı mı? İşleri birbirine karıştırıp, huzurumuzu kaçırmaya mı geldin? diyenler de çıkabilecektir değil mi?

Evet Hz. İsa (a.s) karşısında diğer peygamberler karşısında böyle davranan bu insanlara şimdi de Hz. Muhammed (a.s) geliyordu. Şimdi de Resul-i Ekrem karşısındaydı bu Allah'ın lânetine uğramış toplum. İsrâil oğulları bakın Rasulullah karşısında da dediler ki:
88:"Ey Muhammed! Bizim kalplerimizde kılıf vardır. Bilâkis. Küfürleri sebebiyle Allah onlara lânet etmiştir. Az bir bölüm de mü'min oldu."

Kalplerimiz kılıflıdır. Kalplerimiz örtülüdür bizim! Biz anlamıyo-ruz! Anlayamıyoruz senin ne dediğini! Bizi neye çağırdığını, bize nasıl bir mesaj ulaştırdığını, bizi nasıl bir hayata çağırdığını bizler anlamı-yoruz, anlayamıyoruz! Bizim kalplerimiz örtülüdür, bizim kalplerimiz kılıflıdır diyorlar.

Dinlemek istemiyorlar, anlamak istemiyorlar, duymak ve görmek istemiyorlardı alçaklar da, kalplerinin kılıflı olduğunu söyleyerek hem peygamberle alay ediyorlar, hem de kendilerini çok alçak bir hayata indirgemek istiyorlardı. Kalbimizde kılıf var, kalbimiz örtülüdür bizim diyorlardı. Bunu şöyle anlamaya çalışıyoruz:

1- Ellerinde kitapları olduğunu söylemeye çalışıyorlardı hainler. Bizim amel edecek, okuyacak, bilgilenecek elimizde kitabımız var. Bizler elimizdeki bu kitabımız sayesinde kesin bilgiye, doğru bilgiye sahibiz. Bunun için başkasına ihtiyacımız yoktur, seninkine ihtiyacımız yoktur demeye çalışıyorlardı.

2- Kalplerimiz kılıflıdır, kalplerimiz kapalıdır. Yâni senin çağırdığın düşünceye, senin davet ettiğin ilkeleri anlamaya, dinlemeye ihtiyacımız yoktur demek istiyorlardı. İbni Abbas'ın ifadesiyle zaten bizim kalplerimiz bilgi ile doludur, kalplerimiz bilgi küpü haline gelmiştir. Kalplerimiz bilgi ile dolmuştur. Ona yeni bir dava nüfuz edemez. Yeni bir davete icâbet edemez kalplerimiz. Yâni o kadar bilgi ile dolu ki kalplerimiz, bir damla bile bir şey alacak yer yoktur orada demek istiyorlar. Kendi bilgilerini, kendi anlayışlarını, kendi düşüncelerini yeterli görüyorlar ve Kur'an'a ihtiyacımız yoktur diyorlardı.

Tıpkı günümüzde kendi bilgilerini, kendi düşüncelerini, kendi metotlarını, kendi kitaplarını yeterli görüp, bizim Allah'ın Kur'an'ına ihtiyacımız yoktur! Bizim Kur'an'ı ve hadis kitaplarını okumaya ihtiyacımız yoktur diyen kimi müslümanlar gibi. İşte şu anda görüyoruz ki kimi müslümanlar meclislerinde sürekli okuyup bilgilenmeye çalıştıkları kitapları vardır. Efendilerinin kitaplarını ellerinden düşürmemeye çalışan bu insanlar âdeta Allah'ın kitabını ve Rasûlünün sünnetini ellerine almamaya yeminliler. Sanki efendileri masummuş gibi, sanki o insanların yazıp çizdikleri mutlak doğruymuş gibi onlara sarılıyorlar. Biz Allah'ın kitabını anlayamayız diyorlar. Sanki Allah sözlerini, kelâmını efendileri kadar net ve açık anlatmaktan âcizmiş gibi. Sanki o efendileri meramı Allah'tan daha güzel anlatma gücüne sahipmiş gibi garip bir tavrı sürdürmeden yanalar Allah korusun.

Veya işte şu anda adı müslüman, nüfus cüzdanı müslüman olup da bilerek yahut bilmeyerek bilimi putlaştıran, bilimi Allah bilgisi yerine ikâme etmeye çırpınan nicelerinin: Efendim, bu devirde bilim herşeyi halletmiştir. Bilimin çözemediği bir şey kalmamıştır. Binaen aleyh artık bu devirde vahye gerek kalmamıştır. Kitaba ve sünnete gerek kalmamıştır. Bizim kalplerimiz bilimin verileriyle öylesine mutmain ki onun dışında başka bir şeye asla kulak vermeyiz diyorlar. İşte dünün yahudileri de Allah bilgisine, vahiy gerçeğine karşı aynen bu tavrı takınıyorlardı.

3- Bir de bu yeni dinin sorumluluklarından kendilerini kurtara-bilmek için belki de kendilerini aptal yerine, ahmak yerine koyuyor-lardı hainler. Biz gerçekten senin ne demek istediğini, bu Kur'an'ın ne demek istediğini anlayamıyoruz ey peygamber diyorlar ve bunu anlayabilecek, kavrayabilecek zekâya, anlayışa, kavrayışa sahip olmadıklarını söylüyorlardı.

Böyle bir sorumluluktan kurtulabilmek için kendilerini aptal yerine, geri zekâlı yerine koyuyorlardı. Şimdi de öyle mi? Allah korusun da müslümanlardan kimileri: Ben ha! Yâni bu kitabı anlayacak ve çocuklarıma anlatacağım ha! Biz kim, bu kitabı anlamak kim! Biz kim, Rasulullah'ın hadislerini anlamak kim! Onu ancak büyük zatlar anlar, diyerek Kitabı eline bile almaktan çekinenler de aynen:

“Bizim kalplerimiz kılıflıdır.”

diyen yahudiler gibi mi diyorlar? Allah korusun. Allah’a iftira ediyorlar. Halbuki Allah sizin güç yetiremeyeceğiniz bir şey emretmedim, diyor. Bunlarsa hâşâ: Ya Rabbi bizim anlayamayacağımız, kavrayamayacağımız bir kitapla sorumlu tutmuşsun diyerek Allah’a iftira ediyorlar. Veya çok parası olup da, kendisinden bir şey istemeye gelenlere karşı kendilerini sorumluluktan kurtarabilmek için kendilerini fakir göstermeye çalışanlar da öyle mi? Hadi şuraya yardım et? Denince ben ha! Nasıl yapalım kardeşim? Elimizde avucumuzda bir şey yok ki yardım etsek? Diyerek kendilerini sorumluluktan kurtarabilmek için fakir göstermeye çalışan insanlar da böyledir sanki.

Veya kardeşim sen de çocuklarına bu âyet ve hadisleri duyur-mak zorundasın denince kendisini güya sorumluluktan kurtarabilmek için adam diyor ki: Ben ha! Yahu ben ne biliyorum ki anlatayım? Benim bilgim ne ki anlatayım? diyerek kendilerinin sanki ağızsız ve dilsiz olduklarını söylemeye çalışanlar da galiba bunun gibidir. Ağzı var adamın ama sanki yok. Paradan söz etmeye gelince ağzı var, ama Kur’an anlatmaya gelince sanki ağzı yok. Veya peynirin küflüsünü, turşunun modelini bilmeye, balın güzelini tanımaya gelince ağız var, ama çocuklarına hadis anlatmaya gelince sanki ağzı yok. Bunlar da böyle diyorlardı, biz kim bunu anlamak kim!!

Veya bizim meclislerimizde okuduğumuz, elimizden düşürme-diğimiz, gerekli bilgilenmeyi sağlayabildiğimiz kendi kitaplarımız var, biz onları okur, onlardan bilgileniriz, başkasına ihtiyacımız yoktur. Elimizdeki bu kitaplarımız varken ayrıca Kur’an okumaya da, sünnet öğrenmeye de gerek kalmamıştır diyenler de aynı şeyi mi söylüyorlar? Allah korusun.

Evet yahudiler diyorlardı ki; kalplerimiz doludur, kalplerimiz kılıflıdır, bizim buna ihtiyacımız yoktur. Biz imanımızda, yolumuzda, davamızda, geleneklerimizde öylesine sabit bir inançtayız ki, hayatımızdan öylesine memnunuz ki, bunun aksine söylenecek hiç bir şeyden etkilenmeyeceğiz diyorlardı.

Tıpkı bugün de hayatlarından memnun görünüp, bizim ne Kitaba, ne de Sünnete ihtiyacımız yoktur tavrını sürdüren, hayatlarını sorgulamaktan kaçan kimi müslümanlar gibi. Hattâ kimileri sakın bu adamların kitaplarını okumayın! Sakın şu şu kişilerin konuşmalarını dinlemeyin! Ne olur ne olmaz belki dinlerler de kalplerinin kılıfları parçalanıverir de onlar da öyle düşünmeye başlayıverirler diye kendi cemaatlarına tembihte bulunuyorlar. Sakın o adamların derslerini dinlemeyin. Sakın bu adamların kitaplarını okumayın diyorlar.

Evet vahiy karşısında nötr davranan, peygamber karşısında bu tavrı sergileyen bu insanlara bakın ne tür bir ceza geliyor:

"Bilâkis, küfürleri sebebiyle Allah onlara lânet et-miştir. Az bir bölüm de mü'min oldu."

Hayır hayır aksine onların kalpleri kılıflı filan değil, onlar kalplerini kendileri kılıflamışlar, kendileri kılıflatmışlar. Kitap karşısında, pey-gamber karşısında, peygamberin mesajı karşısında kendilerini büyük gören, müstekbir gören, mallarına, makamlarına, cemaatlarına, sosyal ve ekonomik güçlerine güvenerek peygamberi güçsüz ve zayıf görüyorlardı. Güçsüz ve zayıf gördükleri peygamberleri öldürmeye çalışan, kimilerini yalanlayan, hayatta peygambere ve onun mesajına hayat hakkı tanımayan bu hainlere diyor ki Rabbimiz:

"Küfürleri sebebiyle Allah onlara lânet etmiştir."

Allah'ın lâneti onların üzerine olsun. Oldu da zaten. Çünkü bu insanlar Allah'ın davetiyle karşı karşıya oldukları halde, Allah'ın kitabıyla karşı karşıya bulundukları halde, peygamberin davetini ellerinin tersiyle itmişlerdir. Biz, bize yeteriz! Bizim okuyacak kitaplarımız var! Bizim peşinden gideceğimiz önderlerimiz var! Bizim uygulayacak hayat programlarımız var! Bizim kimseye ihtiyacımız yoktur! diyerek kendi kendilerine böyle bir ikilem sergileyen bu insanlar Allah'ın lânetine uğrarlarken,

"Az bir bölüm de mü'min oldu."

Ya da "Ne kadar da az iman ediyorsunuz?" demektir bunun mânâsı. Ne kadar da az iman ediyorsunuz? Ya da, pek azınız iman etti demektir. O dönemde, her dönemde az olan sayısal yapıya dikkat çekiyor Rabbimiz. Rabbim bizi bu azlardan kılsın inşallah.

89:"Yanlarındakini tasdik etmek üzere, onlara Allah katından bir kitap gelince, önceden kâfirlere karşı istimdat edip duruyorlardı. Ne zaman ki tanıdıkları o kitap gelince de onu inkâr ettiler (onu reddediverdiler). Allah'ın lâneti (onların) kâfirlerin üzerine oldu."

Bu kitap Kur'andı. Onların yanındaki Tevrat ve İncil'i tasdik ederek indirilen Kur'an. Allah'ın Rasûlü kendisine gelen bu kitabı sunuyordu onlara. Halbuki onlar bunu bekliyorlardı. Yıllardır gelecek âhir zaman Nebisini ve ona gönderilecek Furkân'ı, Kur'an'ı bekliyorlar-dı. Bekliyorlardı, yolunu gözlüyorlardı, nerede kaldı? Geç kaldı? Di-yorlardı. Hattâ müşrik Araplara karşı onunla hava atmaya, zafer ummaya çalışıyorlardı. Size karşı onunla galip geleceğiz diyorlardı.

"Önceden kâfirlere karşı istimdat edip duruyorlar-dı."

Kâfirlere karşı dua ediyorlardı. Onun, âhir zaman Nebisinin gelme zamanı yaklaştı. Gölgesi üzerimizde dolaşıyor, biz onunla bir olup o Nebiy-i Ekremin

arkasında sizleri Âd ve İrem gibi katledece-ğiz? diye bekleşip duruyorlardı. İşte nihâyet bekledikleri karşılarınday-dı. Elinde Tevrat'ın haber verdiği kıyamete kadar insanlığı hidâyete ulaştıracak bir kitapla birlikte Rasulullah karşılarında duruyordu. O güne kadar tüm fırsatları kaçırmış, alınlarındaki zillet ve meskenet damgasını, horluk ve hakirlik damgasını sildirip, tarihteki eski yerlerini almaları konusunda son bir fırsatları kalmıştı.

İşte şimdi bu fırsat karşılarına çıkmıştı. Bu son peygambere karşı öncekilere yaptıklarını yapmayacaklar, ona farklı davranacaklar, ona inanacaklar, onu sahiplenecekler ve tüm düşmanlarına galip geleceklerdi. Ve de tarih boyunca Allah tarafından işledikleri günahlara karşılık alınlarına vurulmuş zillet ve meskenet damgası kaldırılacaktı. Yıllardır bekledikleri kurtarıcı nihâyet şu anda karşılarındaydı. Mekke'den hicret edip Medine'ye ayaklarının dibine kadar gelmişti. Ama ne yazıktır ki, bu son gelen elçiye de hiç de iyi bir tavır sergilemediler. Heyhat ki, önceki peygamberlere yaptıklarından farklı dav-ranmadılar ona karşı da. Kitap onlara gelince, bu kitabın özelliği, onlarla ilgili yönü şuydu bakın:

Kendileriyle birlikte olanı, kendi yanlarında olanı tasdik ediyor-du bu kitap. Yâni Tevrat'ı, Zebur'u ve İncil'i tasdik ediyordu bu kitap. Onları reddetmiyordu, kabul ediyordu. Evet bu kitaplar da Rabbim tarafından gönderilmiş hak kitaplardır diyordu. Rabbim bir dönem Mûsâ'ya ve İsa'ya bu kitapları göndermiş ve dönemlerinde o elçileri aracılığıyla kullarına yol göstermiştir diyordu.

Mûsa'yı, Dâvûd'u ve İsa'yı (a.s) tasdik ediyor ve doğruluyordu. Yâni türedi bir kitap, türedi bir peygamber değildi bu kitap ve bu peygamber. Bu haliyle, bu özellikleriyle bu kitap ve bu peygamber onların hiç tereddüt etmeden, hiç düşünüp beklemeden kabul etmeleri gereken bir nitelikte idi. Çünkü:

Daha önce kâfirlere karşı istifta ediyorlardı. Kâfirlere karşı, müşriklere karşı fetih umuyorlardı onunla. O peygamberin gelmesiyle zafere ulaşacaklardı. Ona iman edecekler, Ona tabi olacaklar, onun komutasında yeni bir dünya kurup eski kaybettikleri âlemlere tafdıyl olma özelliklerine yeniden kavuşacaklardı. Yıllar yılı hep bunu düşlemişler, hep bunun beklentisi içinde olmuşlardı. Bir an evvel gelse de müşrik Araplara karşı şu yenilmişliğimiz, şu acziyetimiz bitse diyorlar-dı. Diyorlardı, ama:

"Ne zaman ki tanıdıkları o kitap gelince de onu inkâr ettiler (onu reddediverdiler)."

Bekledikleri gelmiş karşılarında duruyordu. Üstelik biliyorlardı, tanıyorlardı da onu. Oğullarından daha yakın tanıdıkları, bildikleri pey-gamberdi bu. Avuçlarının içinden daha kesin bildikleri, tanıdıkları kitaptı bu. İleride gelecek, Rabbimiz bu konuda şöyle buyuracaktır:

"Kendilerine kitap verdiklerimiz onu (Muhamme-d'i) oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Ama onlardan bir grup, bile bile hakkı gizlerler."
(Bakara: 146)

Avuçlarının içini bildikleri kadar tanıdıkları, bildikleri bir peygamberdi Allah'ın Rasûlü ama:
"Küfrediverdiler onu."

Reddediverdiler, yan çiziverdiler ona ve ona gelen mesaja. Onu ve ona geleni reddettiler, inkâr ettiler, küfrettiler de:
"Allah'ın lâneti (onların) kâfirlerin üzerine oldu."

Kıyamete kadar sürecek bir lânet, onların kaderi oluverdi.
Peki bize ne dedi bu âyetler? Bizler ne anlayacağız bundan? Elbette yahudi'yi anlatmak için gelmemiştir bu âyetler bize. Bunlar bize, bizi anlatmak için gelmiştir. Bize, bizim kulluğumuzu anlatmak üzere gelmiş olan bu âyetlerden biz ne anlayacağız?

Allah korusun da biz müslümanlar, içinde yaşadıkları küfür ve şirk karışımı bir dünyanın yanlış telkinlerinden, bozuk düzen işleyi-şinden bıkıp usanıp da kendilerini mutlak doğruya sevk edecek, mutlak zafere ulaştıracak Allah bilgisini, Allah'ın kitabını, Resûlü'nün sünnetini kendilerine sunacak insanlar beklentisi içinde olurlar da, karmaşa bir hayat içinde Allah'ın kitabını ve Rasülünün sünnetini arayış içinde olurlar da ama kendi anlayışlarına, kendi geleneklerine, kendi fikirlerine, kendi yaşayış ve inanışlarına tamamen ters düşen bir biçimde, kendi beklentilerine ters düşecek ve hiç de hoşlarına gitmeyecek bir biçimde net ve açık olarak kendilerine Allah'ın âyetleri ve Resûlü'nün sünneti sunulduğu zaman, hem bekledikleri bir pozisyonda, hem de doğruluğundan şüphe edemeyecekleri bir netlikte Allah'ın kitabı ve Resûlü'nün sünneti kendilerine sunulunca, bunu kabul etmezler ve derlerse ki: Bizim eski dünyamız var. Eski geleneklerimiz, eski inanışlarımız, eski yaşantılarımız bize yeter! Bu da nereden çıktı şimdi? diyerek Allah'ın kitabını ve Resûlü'nün sünnetini kabul etmezlerse, Allah korusun da bekledikleri kitap, bekledikleri peygamber gelince onu kabul etmeyen yahudilerin durumuna düşeriz ki; Allah'ın lâneti bizim de üzerimize olur.

Bakın onlar da bu kurtarıcıyı bekliyorlardı da, kurtarıcı karşı-larına çıkınca eski inançlarından, eski hayatlarından vazgeçip o pey-gambere ve getirdiği mesajla ilgilenmediler. Kendilerini hakta, doğruda gördüler de Allah'ın lânetini hak ettiler.

İşte bundan dolayı önce kendimizi, sonra da topyekün müs-lümanları uyarmak zorundayız. Ey müslümanlar! Ey içinde bulunduk-ları küfür, şirk, inkâr

ve ilhad pisliklerinden bıkmış, usanmış, Allah'ın istediği hayata, kendinizce bir dünyaya, kendinizin olan bir dünyaya susamış ve zafer bekleyen müslümanlar! Bunun için önder bekleyen, kurtarıcı arayan müslümanlar! Beklediğiniz önder, beklediğiniz zafer, beklediğiniz kurtuluş kitabınızın sahifeleri arasındadır. İşte kitap önünüzde duruyor. İşte peygamberin sünneti yanınızda duruyor. Açın kitabınızı! Açın peygamberinizin örnek hayat sayfalarını! Kimseden me-det beklemeyin! Kimseden yardım ummayın! Kendiniz bulacaksınız beklediğinizi! Kendiniz ulaşacaksınız o doğruya! Arayıp da başka yerlerde bulamadığınız gerçeği kendi kitabınızda bulacaksınız! Unuttuğunuz kitabınızda. Terk ettiğiniz, hicret ettiğiniz kitabınızda. Hayatınızın tüm problemlerinin çözümünü kitabınızda ve Rasulullah'ın sünnetinde bulacaksınız. Hadi öyleyse kitabınıza yönelin! Yıllardır elinize almaya korktuğunuz, belki de yüzünüzün kalmadığı kitabınıza yönelin! Sakın yahudiler gibi:

Demeyin! Ona perde olan, onu okumanıza, onu anlamanıza engel olan tüm perdeleri, tüm engelleri, tüm yanlış düşüncelerinizi, tüm ön yargılarınızı bir tarafa iterek onu anlamaya, onunla dirilmeye çalışın! Onunla silkinmeye çalışın! Aksi takdirde unutmayın ki Allah'ın lâneti var. Şu anda beklenilen bir kitap gündemdedir. Beklenilen peygamber, beklenilen kurtarıcı yine gündemdedir. Haydi sarılın kitabınıza! Tutunun peygamberinize! Yolunuzu Allah ve peygamberiyle bulun! Hayatınızı kitap ve sünnetle düzenleyin! Allah ve Rasûlü ne diyorsa, nasıl bir hayat istiyorsa öylece yaşayın! Eğer bunu yapmazsanız, yapamazsanız bilesiniz ki; yahudilerden bir farkınız kalmayacaktır. Bilesiniz ki; onlara gelen lânet size de gelecektir. Bilesiniz ki sizler de onların durumlarına düşecek, dünyanızı da, ahiretinizi de berbat etmiş olacaksınız. Dünyada da, âhirette de rezil, rüsva bir hayatın mahkumu olacaksınız. Siz bilirsiniz diyor Rabbimiz biz müslümanlara.

90:"Allah'ın, kullarından dilediğine kendi fazlından kitap indirmesini kıskanarak ve azgınlık yaparak Allah'ın indirdiklerini inkâr etmekle kendilerini ne kötü bir şeye sattılar. Gazap üstüne gazaba uğradılar. Ve kâfirlere alçaltıcı bir azap vardır."

Bakın âyetin anlattığına göre bunların, bu yahudilerin Kur'an'ı ve peygamberi inkâr etmelerine tek yanılgıları engel oluyordu. O bizden değildir dediler. Niye inanalım da, o bizim renkten değil! Niye kabullenelim de, o bizim ırktan değil! İsrâil oğullarından değil o! Bizim cemaattan değil o, bizim gruptan değil o, bizim familyadan değil o diyorlardı.

Dikkat ediyor musunuz, inkâr etmelerinin sebebi çok basit. Bu peygamber, İsrâil oğullarından değil de bir başka yerden çıktı. Bizim grubun içinden, bizim hizbimizin içinden değil de Araplardan çıktı diye inkâr ediverdiler onu. Halbuki Kur'an'ın ifadesine göre oğullarından bile şüphe edebilirlerdi bu adamlar, ama Rasulullah'tan asla. Kur'an-dan asla şüphe etmeyecek biçimde bilgileri vardı. Bütün bu kesin bilgilerine ve kitaplarının

şehâdetine rağmen yine de kendilerinden çıkmadı diye reddediverdiler onu. Halbuki:

Allah onu, peygamberliği dilediğine lütfediyordu. Dün kendilerinden, İsrail oğullarından seçilen peygamberlere gelen vahiy bu sefer de yine İbrahim'in (a.s) öteki oğlu İsmail'in (a.s) torunlarından birine geldi diye reddedilmez ki. Kendilerinden birine gelmedi diye bunu reddetme yetkisini nereden almışlar bunlar? Yo! Allah bunlara soracaktı, ne dersiniz? Nasıl istersiniz? Kime göndereyim bu peygamberliği? diye bunlara soracaktı Allah. Bunu bekliyormuş hainler. Allah'a yol göstermeye, Allah'a akıl vermeye çalışıyor alçaklar. Şunu demeliydin ya Rabbi! Şuna göndermeliydin ya Rabbi? Diyerek sanki Allah'a akıl vermeye çalışıyorlar..

Yahut bugünkü müslümanların hakikatle karşı karşıya geldikleri zaman, birileri hakikati ortaya koyduğu zaman, kim bu adam? Bizden mi? Bizim takımda mı oynuyor? Bizim kavimden mi bu? Diyerek, hattâ kendi gruplarından gelince ne gelirse gelsin, ne olursa olsun fark etmez, ama kendi gruplarının dışındakilerden gelen ne olursa olsun onu reddetme alışkanlıkları, yahudilere ne kadar da benziyor değil mi? Ve bu tavrın kendilerinden öncekilere neler kaybettirdiğini bilmiyorlar mı, diye sorasım geliyor. Gerçekten bugünün müslüman-ları da kafalarını iki ellerinin arasına alıp derin derin düşünmek zorundadırlar.

Evet reddederlerken, inkâr ederlerken hiçbir delilleri yoktu. İblis de böyle reddetmişti değil mi? Adem'in şahsında Allah'ın secde emriyle karşı karşıya gelen İblis de hiçbir delili olmadan, sadece kendi yaratılışını ön plana çıkararak, ırkını, kökenini gündeme getirerek ben ondan üstünüm! Mümkün değil ben ona secde etmem! Dediği gibi. İsrâil oğulları da kendi yaratılışlarını ön plana alarak biz üstünüz dediler! Peygamberlik bizim hakkımızdı! Ama sen bunu bilemedin, diyerek Allah'a kafa tutmaya kalktılar. Bu Muhammed de nereden çıktı? Dediler. Ama sonunda:

"Gazap üstüne gazaba uğradılar."

Gazap üstüne gazaba uğradılar, Allah'tan bir gazaba uğradılar. Tabi kişinin hangi durumda gazaba uğradığını da ancak Allah bilecektir. Yâni kişi o durumda cennete değil de cehenneme doğru yol alıyorsa, işte bu onun için en büyük gazap, en büyük azap olacaktır Allah korusun. Ve bir de bunlar:

"Onlara zillet ve meskenet damgası vuruldu ve onlar Allah'tan bir gazaba uğradılar."

(Bakara: 61)

Âyetinden de anlıyoruz ki bunlara bir damga da vurulmuştur. Yâni zillet ve meskenet damgası. Tarihte hep böyle olagelmiştir bu iş.

Yâni Allah onlara en son Hz. Muhammed (a.s) döneminde bir fırsat tanımış, tüm önceki nanelerini silip, onları affetmek üzere onlara bir imkân tanımıştı. İşte son elçim karşınızda, eğer inanırsanız kurtulacaksınız, değilse zillet ve meskenetten kıyamete kadar kurtulamayacaksınız demişti Allah. Ama tabi bu söz kıyamete kadar her dönemde bakidir, geçerlidir. Her bir yahudi şu anda da, yarın da yine inanma imkânına sahiptir, inanırsa kurtulur, değilse bu zillet ve meskenete razı olmak zorundadır.

Bu gazap ve azap işinin tarihte görülen biçimleri sürgündür. Hayatları böyle bir sürgünle geçmiş bu hainlerin. Zillet ve meskenet biçimleri de belki meşgaleleridir ya da öyle bir ruh hali, öyle bir dünya anlayışı, öyle bir hayat anlayışıdır. Yâni öyle bir kölelik zihniyeti verilmiştir ki onlara, hep böyle azap içinde kahrolup gidiyorlar. Çünkü Allah, bugünden sonra onlar Mescid-i Haram'a hep korkarak gireceklerdir diyordu.

Bakıyoruz da şimdi ellerini kollarını sallaya sallaya giremiyor adamlar. Meselâ saray yaptırıyor adamlar, tabanını deliyor, dehlizler yapıyor, sığınaklar kuruyor, herhangi bir saldırı anında kaçacakmış filan, hep korku içindedir yâni. Orada elini kolunu sallaya sallaya geze-miyor. Kral benim de dese, örtüsünü ben değiştiririm de dese, Kâbe-nin içine de girse gene de korku içindeler.

Evet bunlar, bu yahudiler gazap üstüne gazaba maruz kaldılar. Ve her gün müslümanların namazlarında kırk defa lânet okuyup da aman ya Rabbi bizi onlardan eyleme! Dedikleri duruma geldiler. Acaba düşünüyorum da müslümanlar bunu söylerlerken ne dediklerinin farkına varabiliyorlar mı? Müslümanlar da onların durumuna düşmüşlerse diyorum, bu duanın ne anlamı olacak da? Veya kendi kendilerine mi beddua ediyorlar ki? Neyse orası kalsın şimdi.

"Ve kâfirlere alçaltıcı bir azap vardır."

Kâfirlere, Allah'ın kitabı örtenlere, vahiyden habersiz bir hayat yaşayanlara, Allah'ı, Allah'ın dinini, Allah'ın âyetlerini kamufle edip bir hayat yaşayanlara, fıtratlarını örtenlere, kendi kendilerine yabancılaşanlara alçaltıcı bir azap vardır. Bunlar Allah'ın gökler ve yeryüzüne serpiştirdiği bunca görsel âyetlerini örtmüşler, o âyetlerin fihristi mahiyetindeki şu kitabın âyetlerini örtmüşler, Allah'ın fıtratlarına koyduğu tevhidi örtmüşler ve kendi kendilerine bir hayat yaşamaya yönelmişlerdir. İşte bundan dolayı onlar için alçaltıcı bir azap vardır.

91:Bir de onlara Allah'ın bütün indirdiklerine iman edin, denilince, biz bize indirilene inanırız derler. Halbuki hak odur ve üstelik yanlarındakini de doğrulamak ve tasdik etmek üzere gelmişti o Kur'an. De ki, Eğer mü'min iseniz, daha önce Allah'ın elçilerini niye öldürdünüz?"

Bir de onlara, bu tür insanlara deseniz ki, hadi Allah'ın indirdiğine inanın! Hadi Allah'ın kitabına gelin! Ne gerek var başka başka şeyler arıyorsunuz? İşte Allah sizin için taptaze âyetler indirdi. Evet Mûsâ için Tevrat'ı indirdiyse bir zamanlar, sizin için de Kur'an'ı indirdi. Dün o vardı, bugün de bu var, hadi bakalım denildiği zaman, yâni Kur'an'a iman edin dendiği zaman, kıyamete kadar geçerliliği korunacak ve hükmü baki olacak, kıyamet günü de insanların kendisiyle yargılanacağı şu kitaba iman edin, dendiği zaman derler ki:

Biz bize indirilene iman ederiz. Biz ancak bize indirilene iman ederiz dediler ve ondan başkasına ihtiyacımız yoktur diyerek arkasındakilere küfrettiler. Arkasındakilere iman etmediler.

Tıpkı şu anda kimi müslümanların: Bize göre, bizim hocamızın dediğini kabul ederiz? Dedikleri gibi. Meselâ piyasada bütün hocalar aslında her biri Kur'an'ı anlatsa, hiçbiri saptırmasa, değiştirmese, bir grup ötekine düşman olur muydu? Mümkün değil. Gerçekten hepsi Kur'an kaynaklı olsa, hepsi Kur'an kaynaklı anlatsa, tamam biri şöyle dedi, öbürü böyle dedi. Mutlaka farklılıklar olacaktır. Mutlaka ahlâkî yönüyle, ideal yönüyle, ya da eğitim yönüyle, eylem yönüyle farklılık olacaktır. Yâni meselâ kimisi malının tümünü vermek, kimisi yarısını vermek gibi farklılıklar olabilecektir. Kimisi hemen kılıca sarılmak, kimisi biraz mutedil olmak gibi farklılıklar olabilecektir. Ebu Bekir gibi, Ömer gibi farklılık olacak. Olsun da, ama böyle olmayacaktır müslü-manlar. Herkes diyor ki; biz, bize öğretilene inanıyoruz. Herkes diyor ki; tamam, bizimki doğru, bizimki güzel, biz buna inanıyoruz.

Aynı durum yahudi mantığı olarak bizim piyasada da yaygındır. Babalarımız ne öğrettiyse, efendilerimiz, büyüklerimiz ne bellettiyse biz, ona inanıyoruz diyorlar. Onun dışında bir doğrunun da olabileceğine ihtimal vermiyoruz diyorlar.

"Halbuki hak odur ve üstelik yanlarındakini de doğrulamak ve tasdik etmek üzere gelmişti o Kur'an"

O inkâr ettikleri şey. Halbuki gerçek imanın hedefi haktır ve Allah'tan gelen hak nerede olursa olsun, nereye ve kime inerse insin, hak haktır, hemen onu kabullenmeleri gerekiyordu.

Biz sadece, bize indirilene iman ederiz derken, sadece Tevrat'a iman ettiklerini söylüyorlardı. Veya sadece İncil'i kabul ettiklerini söylüyorlardı. Tevrat'tan ve İncil'den sonra gelen, aynı kaynaktan gelen bir kitabı reddediyorlardı. Halbuki o da Tevrat'ın ve İncil'in sahibinden geliyordu. Bu Kur'an da Tevrat ve İncil'in sahibinden geliyordu. Ve işte üstelik yanlarındaki bu iki kitabı da reddederek değil, tasdik ederek geliyordu. Kendi kitaplarına Allah'ın istediği inanmayan, kendi kitaplarının yol gösterisiyle bir hayat yaşamayan bu insanlar elbette bu son kitaba da inanmayacaklardı. Kendi kitaplarına karşı bu kadar yamuk tavırlar takınan bu insanlardan elbette bu son

kitaba karşı da müslümanca bir tavır beklenemeyecekti. Tıpkı kendi kitaplarını tahrif edip, arkalarına atıp, gündemden düşürüp keyiflerine göre bir hayat yaşamaya yöneldikleri gibi bu son kitabı da arkalarına atıverdiler.

Halbuki bu kitap öyle arkaya atılacak bir özelliğe sahip değildi. Bilâkis bu adamların ellerinde kitap olarak kabul ettikleri, bizim kitabımız diye bağırlarına bastıkları tüm kitapların içindeki doğruların en doğrusunu içinde toplayan, sinesinde barındıran, hakikatin en hakikatini kendisinde bulunduran bir kitaptı.

Yeryüzündeki tüm kitaplar, kitapçıklar, ister daha önce Allah-tan gelmiş ama sonradan insanların tahrif ettikleri kitaplar olsun, isterse insanların kendi elleriyle Allah'ın indirdiği kitaplardan esinlenerek yazdıkları, oluşturdukları kitaplar olsun fark etmez, beşerin elinin değdiği, kaleminin işlediği hiçbir kitap bu kitabın yerine geçemeyecektir. Hiçbir kitap bu kitaptan öne alınamayacak, önde tutulamayacaktır. Ve yeryüzünde hiçbir lider, hiçbir önder de Hz. Muhammed'in (a.s) önüne geçemeyecektir.

Yarın mezara girilince de insanların tümü bu kitaptan hesaba çekileceklerdir. Kitabın nedir? Sualiyle bu kitabı tanıyıp tanımadığımızdan, bununla ilgilenip ilgilenmediğimizden, bunu diğer beşer kitaplarının önüne geçirip geçirmediğimizden, buna en üstün payeyi verip hayatımızı sadece buna sorup sormadığımızdan, yâni bununla amel edip etmediğimizden hesaba çekileceğiz. Kesinlikle bilesiniz ki; insanların yazdıkları kitaplardan hesaba çekilmeyecektir insanlar. Soru bu kitaptan çıkacak, hesap bu kitaptan verilecektir. Hayatınızın hesabını bu kitaba göre vermek zorunda kalacaksınız.

Ve yine kesinlikle bilesiniz ki lider olarak, imam olarak, önder olarak insanlık Hz. Muhammed (a.s) dan hesaba çekilecektir. Kime uymuştunuz? Kimi örnek almıştınız? Kimin peşindeydiniz? Amellerinizi kimden almıştınız? Kimi gündemde tutmaya çalışıyordunuz? Kimi tanıyıp onun gibi olma savaşı veriyordunuz? Kimin anma törenlerini düzenleme savaşı veriyordunuz? Peygamber mi, yoksa başkaları mı? Kimin sözlerini öğrenmeye, kimin sözlerini ısrarla öğretmeye çalışıyordunuz? Kimin sünneti, kimin modeli kafalarınızda canlıydı? Peygamberinkiler mi? Yoksa başkalarınınkiler mi? Bundan hesaba çekileceğiz yarın. Bakın Kasas sûresi şöyle sesleniyor:

"O gün Allah onlara seslenir: "Peygamberlerime ne cevap verdiniz?" der."

(Kasas: 65)

Evet, ne dediniz? Nasıl karşıladınız? Nasıl icâbet ettiniz? Allah'ın peygamberine ne muamele yaptınız? Nasıl karşıladınız onu? Nasıl cevap verdiniz ona? Diye bizi onunla hesaba çekecektir Allah. Eh biz de deriz ki: Ya Rabbi, işte senin peygamberin namazdan bahsetmişti, oruçtan söz etmişti. İşte

temiz olun filan demişti, biz de bunlara aynen riâyet ettik, başka ne dediğini bilmiyorduk ki? Başka bir şey demedi ki senin peygamberin deriz olur biter. Yâni Allah için söyleyin, din diye ne anlattı bize peygamber? İlmihal bilgileriydi galiba. Onu da Tavaslı mı anlattı bazen? Ya da Ömer Nasuhi mi anlattı? İşte namaz hocaları, mızraklı, kamalı, süngülü namaz hocaları öyle dediler, biz de icâbet ettik onlara diyeceğiz herhalde. Çünkü başka ne dediğini bilmiyoruz ki o peygamberin. Tanımıyoruz ki Allah'ın elçisini.

E ama bizim ona ait bildiğimiz, tanıdığımız üç beş söz söyleyen birisi değil ki Allah'ın Rasûlü. Hayatında altmış bin civarında söz söyleyendir, amel edendir peygamberimiz. Onlardan ne kadarından haberdarsak bizde o kadar vardır. Meselâ bir araba kaç parçadan oluşuyorsa ve sizde bu parçalardan ne kadarı varsa o kadar arabanız var demektir. Herhalde bir direksiyon, dört de teker varsa elinizde, arabam var diye sevinmiyorsunuzdur yâni. O zaman altmış binde kaç hadisiniz varsa o kadar hadisiniz var demektir. Ve peygamberi ancak o kadar tanıyorsunuz demektir.

Evet soruyorum şimdi: Kaç hadisiniz var böyle üzerinde kafa yorduğunuz? Kaç peygamber uygulaması var kafanızda? Yâni böyle anlamaya ve amel etmeye çalıştığınız, hayatınızı onunla düzenleme-ye çalıştığınız kaç peygamber uygulaması varsa, kaç sünnet birimi varsa o kadar müslümanlığınız var demektir. Allah korusun haberdar olduğumuz filan yok da bir de üstelik bu konudaki Rabbinizin sorusuna vereceğiniz cevabı düşünün. Bir de kitaptan kaç ayet bilginiz var onu düşünün. Bildiğiniz, anladığınız ve onunla hayatınızı düzenlediğiniz kaç ayetiniz var? Hayatınıza yön veren, hayatta size yol gösteren kaç ayet biliyorsunuz? Eğer sadece namaz, oruç, hac ve zekât âyetlerini bilmek yetiyorsa, eğer sadece bunlar insanı cennete götürecekse, o zaman Kur'an'dan diğer bölümleri alıp atalım, ya da Ra-sulullah'ın sünnetinden diğerlerini çıkarıp atalım, din bozulmayacaktır o zaman. Bildiğimiz birkaç ayetin, birkaç hadisin dışında ki; onları da amel etmek üzere değil, hocaları imtihan etmek ya da lâzım olduğun-da müslüman olduğumuzu ispat için öğreniyoruz, bilmediğimiz, tanımadığımız diğer ayet ve hadisler fazlalık olacak o zaman değil mi? Halbuki o âyetlerden ve o hadislerden her biri bizim hayatımızın bir birimini düzenlemek için gelmişti. Ve o âyeti, o hadisi bilmeyen bizler hayatımızın o birimini hep yanlış düzenlemişiz demekti.

Evet bunların her birine ne dediğimizi, nasıl bir tavır takındığımızı soracak Rabbimiz, bunu unutmayalım. Madem ki bizi onunla hesaba çekecektir Allah. Öyleyse nasıl olur da bu kitap arkaya atılabilir? Nasıl olur da başka başka kitaplar bunun önüne geçirilebilir? Nasıl olur da başka başka liderler, başka başka önderler Hz. Muhammed'in (a.s) önüne konulabilir? Nasıl olur da bu son elçinin hayatı gözardı edilircesine başkalarının yazıp çizdikleri öne alınabilir?

Nasıl olur da kitabın ve peygamberin önüne başka şeyler geçirilebilir? Bunun izahı asla mümkün olmayacaktır.

Çünkü bu son kitap, bu son elçi, tüm insanlardaki doğruların, gerçeklerin tümünü tasdik edici ve eksikliklerini tamamlayıcı bir özel-liğe sahiptir. Bunların doğru dediği doğrudur, eksik dediği eksiktir, yanlış dediği de yanlıştır. Kıstas bunlardır, mihenk bunlardır, elek bunlardır. Hal böyleyken doğruların kendileriyle ortaya çıkacağı bu kıstasların önüne ne geçirilebilir ki?

Ama onlar dediler ki biz bize indirilene iman ederiz. O Mu-hammed bizden değil ki! Onun rengi bizim rengimizden değildir! Onun ırkı bizim ırkımızdan değildir! O Arabın peygamberidir, bizim değil! dediler. Böyle diyenlere buyurur ki Rabbimiz:

"De ki; eğer siz gerçekten inanmışsanız imanınız ne kötü şeyler emrediyor size?"

Şâyet sizler mü'minlerseniz, şâyet siz size indirilene iman ediyorsanız, hani biz ancak bize indirilene iman ederiz diyordunuz. Ya! Gerçekten mi? Ciddi misiniz bu konuda? Eğer sözünüzde samimiy-seniz, gerçekten iman ettiğinizi iddia ediyorsanız, e Allah'ın elçilerini niye öldürdünüz o zaman? Bu imanlarınızda samimiyseniz niye öldürdünüz Allah'ın elçilerini? Peygamber öldürmek iman mıdır, küfür müdür?

Biz, bize indirilene inanıyoruz dediğiniz Tevrat mı emrediyordu bunu size? Zekeriya, Yahya ve öldürdüğünüz diğerleri sizin peygam-berleriniz değil miydi? Niye bunları sabah öldürüp de öğleden sonra hiç bir şey yokmuş gibi, hiç bir şey olmamış gibi işinize, aşınıza gidiyordunuz? Söyleyin bunu neyle izah edeceksiniz? Sizin inancınız size peygamber öldürmeyi mi emrediyor? Sizin inandık dediğiniz kitabınız size peygamber öldürmeyi mi emrediyor? Kitabınızda böyle bir emir mi var?

Veya sizler, ey şu anda biz, bizim kitaplarımızı okuruz! Biz bizim hocalarımızın kitaplarından bilgileniriz! Bize bizim efendilerimizin, bizim şeyhlerimizin, bizim önderlerimizin, bizim siyasilerimizin, bilim adamlarımızın kitapları yeterlidir! Bizim başka kaynaklardan bilgilenmeye ihtiyacımız yoktur! Biz, bizimkilerden vazgeçmeyiz tavrında direten bugünün müslümanları, şu anda sizin de önce gündeme almanız gereken kitap bu kitaptı. Sizin de önce gündeme almanız gereken önder, peygamber (a.s) ve onun sünnetiydi. Kitabı ve sünneti günde-me almanız gerekirken, niye başkalarını gündeme aldınız? Niye başkalarını kitabın ve sünnetin önüne geçirme budalalığında bulundu-nuz?

Niye hep kendi oluşturduğunuz konularla, kendi oluşturduğunuz kitaplarla, kendi oluşturduğunuz önderlerle, liderlerle günlerinizi dolduruyorsunuz? Yoksa yahudiler gibi sizin imanlarınız, sizin Müslümanlığınız da bu kitaba ve bu kitapla gönderilen peygambere hayat hakkı tanımamayı mı

emrediyor? Yoksa sizler de tıpkı onlar gibi mi inanıyorsunuz? Yoksa sizler de imanlarınızdan kaynaklanan bir cesaretle mi yapıyorsunuz bunu? Hem müslüman olduğunuzu iddia ediyorsunuz, hem de müslümanı olduğunuz kitabınızdan ve o kitabın tebliğcisi ve pratiği olan kulluk örneğinizden habersiz bir hayat yaşıyorsunuz. Bu nasıl bir imandır böyle? Sizin imanlarınız da size böyle bir şey mi emrediyor?

Bakıyoruz bugün müslümanlar iyilikleri, hayatları, takvaları, takva anlayışları tartışılabilecek bir kısım insanları gündeme getiriyorlar. Onlar için anma törenleri, yad etme günleri düzenliyorlar. Günlerce onları konuşuyorlar. Günlerce onların sözlerini, hayatlarını tartışıyorlar, ama peygamberleri tanımak ve tanıtmak için gündeme almıyorlar. Peygamberleri, Allah'ın yasal kulluk örneklerini konuşmuyorlar. Onların hayatlarını, programlarını, uygulamalarını gündeme almıyorlar.

Bu nasıl bir iman ki; doğrulukları kesinlikle ortaya konmuş olan, doğrulukları Allah tarafından kesinlikle tescil edilmiş olan peygamberler dururken, doğrulukları Allah tarafından kesin olarak tescil edilmemiş olan insanları gündeme getirmeye çalışıyorlar? İbrahim (a.s), Nuh (a.s), Mûsâ (a.s), İsa (a.s), Muhammed (a.s) lar yerine kim geçebilir ki? Kimi geçirebileceğiz de bunların önüne? Kim olursa olsun, hiçbir insanı, hiçbir beşeri, peygamber yerine ikâme edercesine insanlara takdim etmeye hakkımız yoktur. Heyhat ki bugün kimileri, kimilerini Allah'ın önüne bile geçirmeye çalışıyorlar. Kimilerine Allah'ın sıfatlarını yükleyerek onları, Allah makamına bile oturtmaya çalışıyorlar. Bu nasıl bir imandır anlayan anlatsın da biz de bilelim.

Evet mutlak doğrulukları Allah tarafından tasdik edilen peygamberlerden başka örnek şahsiyet aramaya gerek yoktur. Esasen bugün çevrelerinde örnek şahsiyet arayanlar peygamberleri tanıma zahmetinden kaçan insanlardır. Aman filan yerde bir zât-ı muhterem varmış. Gidip onunla bir tanışalım, bilişelim diyerek yaşayan örnek arayanlara diyorum ki: Gardaş, sen İbrahim Aleyhisselâmla tanıştın mı? Mûsâ aleyhisselâmı tanıdın mı? Nuh Aleyhisselâmı, Şuayb Aley-hisselâmı, Yunus Aleyhisselâmı tanıdın mı? İşin ne, git onlarla tanış. Beni tanımasan da olur. Ama Allah'ın hayatlarını onayladığı ve mutlak kulluk örneği olarak sana takdim ettiği bu yasal örnekler dururken boşuna ne örneği arıyorsun? Diyorum.

Sonra buyurur ki bakın Allah. Daha gerilere gidelim:
92:"Hani bir de Mûsâ size apaçık mûcizelerle gelmişti de o Tûr dağına gittikten sonra arkasından buzağıya tutunup tapındınız. Ve böylece sizler zâlimlerden oldunuz."

Mûsa size apaçık mûcizelerle gelmişti de. Acaba hangi mûcizelerdi bunlar? Allahu alem tufan gibi, çekirge, güve, kurbağa, kan, âsâ, yed-i beyza, denizin yarılması, bulutun gölgelemesi, men ve selva gibi, su fışkıran taş gibi apaçık mûcizelerdi bunlar. Evet Allah'ın elçisi böyle inkârı mümkün olmayan apaçık mûcizelerle size geldi, sonra da tutup onun arkasından buzağıya tapanlar siz değil miydiniz? Bunu da mı mü'min olarak yaptınız siz? Bunu da mı imanlarınız emrediyordu size? Bir de utanmadan inandığınızı iddia ediyorsunuz. Biz, bize indirilene iman ederiz. Biz bizim kitabımıza inanırız diyorsunuz. Söyleyin bakalım bunu da mı imanlarınız emretti sizin? Hani siz, size indirilene inandığınızı iddia ediyordunuz, bu muydu sizin imanlarınızın salih ameli?

Yâni Tevrat veya Hz. Mûsâ size buzağıya tapın mı dedi ki, buzağıya taptınız? Biz bize indirilene iman ediyoruz diyorsunuz, söyleyin bakalım hani size indirilen nerede? Mûsâ var aranızda, Tevrat var elinizde, ama siz yine de buzağıya tapıyorsunuz! Bu mu kitaba iman? Bu mu peygambere saygı? Buna mı iman diyorsunuz siz? Yok yok, hainler aslında kitaplarına da inanmıyorlar. Zaten ellerinde iman edilecek bir kitapları da yoktur. Kitaplarını tahrif ederek işini bitirmişler de esasen şöyle demeye çalışıyorlardı: Yahu önceki kitabımızı bozup da işimize gelmeyen, iştahımızı kaçıran âyetlerinden kurtulup keyfimize göre bir hayat yaşamayı güç belâ becermişken şimdi bu yeni kitap da nereden çıktı? Şimdi bir de bunu bozmaya mı uğraşacağız? İşimiz yok da bir de bu Allah kitabını tahrifle mi uğraşacağız? Demeye çalışıyorlardı.

Öyleyse bu da konuşmada farklı bir metot kazandırıyor mü'-minlere. Karşıdakine böyle bazen sağ sol vuracak, ama devirmeye-ceksin çünkü devirdiğin zaman, adamın işini bitirdiğin zaman ona an-latamazsın artık. Yâni bir sağdan vuracak, bir soldan vuracaksın, ama gene de ayakta dursun o, çünkü bir şey anlatılacak ona. Çünkü biraz sonra şunları şunları hatırlayın diye tekrar tekrar söylenecek.

Allah'a inanırım, peygambere de inanırım; ama filanın yolundan kesinlikle ayrılmam diyen bugünün insanları da böyledir. İnandım dediği Allah bir türlü söyler, o başka bir türlü yaşar. İnandım dediği peygamberin hayatı bir vadide, onunki başka bir vadidedir. O yolundan çıkmam dediği varlık hatırına inandım dediği Allah ve elçisiyle çok rahat çatışma içine girdiği halde, adam hâlâ müslümanlık iddiasından da vazgeçmemektedir. Bu nasıl bir imandır böyle? Bir türlü anlamak mümkün değildir.

Sonra bir sorgulama daha.

93:"Bir zamanlar üzerinize Tûr dağını dikerek sizden sağlam söz almıştık. Size verdiğimiz Tevrat'a kuvvetle sarılın? Demiştik. Dediler ki işittik ve isyan ettik. Kâfirlikleri sebebiyle kalplerine buzağı sevgisi içirilmişti. De ki

onlara peygamberim: Eğer sizler mü'min iseniz sizin imanlarınız sizlere ne kötü şeyler emrediyor?"

Hani o size verdiğimiz, şu anda da inandığınızı iddia ettiğiniz kitabı kuvvetle tutunuz! Ciddiyetle ona sarılınız! Onu dinleyiniz ve onun dedikleriyle amel ediniz? Diye Tûr dağını başınızın üzerine kaldırıp sizden zorla mîsak almıştık. Sizler böyle kolay kolay ahit verecek insanlar da değildiniz. Tûr dağının başınıza düşme tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunuz o anda, ciddi bir tehlikeyle, ciddi bir tehditle karşı karşıya geldiğiniz o ortamda ne dediniz bu mûcizeyi göre göre? "İşittik ve isyan ettik" demiştiniz değil mi? Ne demek bu? Bu, şu demektir: Evet dinlerim ama isyan ederim! Veya dinlerim ama isyan ederek dinlerim! Tamam senin sözün neydi? Git mi demiştin? Tamam dinlerim ama ben kalırım! Sen kal mı dedin? Ben otururum! Sen ver mi dedin? Ben alırım! Demiştiniz. Demek ki o kötü şartlar altında bile sizler inanmış değildiniz.

Merhum Seyyid Kutup der ki: Bunlar dilleriyle işittik diyorlardı, ama hayatlarıyla da isyan ettik diyorlardı. Tıpkı günümüzün kimi müs-lümanları gibi. Dilleriyle inandıklarını iddia ediyorlar ama maalesef hayatlarında bu imanın kokusunu bile görmek mümkün değildir. Dilleriyle ikrar ettikleri imanı hayatlarıyla nakzediyorlar. Ağızlarından geveledikleri yaşantılarıyla yalanlıyorlar. Dilleri ayrı şey söylüyor, hayatları, yaşantıları ayrı şey söylüyor. Buna iman denir mi? Bu Allah'ın istediği bir iman değildir. Allah'ın istediği iman kalpte karar kılmış ve amellerle görüntülenmiş bir imandır. Hayatın kendisiyle şekillendiği imana iman diyor Allah. Sadece iddiadan ibaret olan, hayatta etkinliği olmayan bir iman boş bir iddiadan ibarettir.

"Kâfirlikleri sebebiyle kalplerine buzağı sevgisi içirilmişti."

Hainliklerinden dolayı da Allah onların kalplerine buzağı sevgisi içirivermişti. Sanki bu üşribe süngerin suyu içmesi gibi. İnsanın su içmesi gibi değil yâni. İnsan suyu içti mi iki saat sonra bütün vücuda yayılıyor o içilen su. Ama süngerin içmesi biraz farklıdır. Yâni buzağı sevdası iliklerine kadar işlemişti onların. Kalpleri onun sevgisiyle dopdoluydu. Buzağı sevgisi onların kalplerinde Allah sevgisi yerine geçti, Allah sevgisinin yerini dolduruverdi. Gözleriyle farklı bakıyorlar, kulaklarıyla farklı duymaya çalışıyorlar, çünkü Kur'an'da anlatıldığına göre yâni böyle özel bir sesi de vardı bu buzağının. Para sesi gibi böyle. Bakıyordular, seviyordular, elleriyle dokunmaya çalışıyordular, ona ulaşmaya, ona sahip olmaya çalışıyordular. Tıpkı vitrinlere bakanlar gibi, arabaya bir kere dokunabilsem diye can atanlar gibi. Yâni bütün vücutlarıyla ona yöneliyorlardı, onun karşısında ser mest oluyorlardı.

Allah sevgisi yerine hakim olan bu buzağı sevgisine, dünya sevgisi diyenler olmuş. Dünya sevgisi, dünyalıklar sevgisi kalplerine içirilmiştir onların. Öyle bir yöneliyorlar ki dünyaya, öyle bir hedefliyor-lar ki dünyayı sanki

içecekler, sanki içlerine alacaklar. Dünyanın dışında hiçbir şey düşünmüyorlar. Aman diyorlar mal! Aman diyorlar para! Aman diyorlar makam! Aman diyorlar koltuk! Aman diyorlar alkış! Aman diyorlar şöhret! Bakın dediler ki:

"İşittik ve isyan ettik." Emirler, istekler karşısında toplum ikiye ayrılıyor. Ya evet dinledik itaat ederiz! Diyen mü'minler, ya da evet dinledik ama isyan ederiz! Diyenler. Ama bir üçüncü sınıf oluştu son dönemlerde. Onlar da:

"Semi'na ve nesiyna"

Diyorlar. Dinledik, duyduk ama unuttuk diyenler. Dinledik ama buradan çıkmadan unuttuk, işi bitti! Diyenler. Evet böyle bir grup oluştu günümüzde. Dinliyoruz ama hemen unutuyoruz. Hem öyle çabuk unutuyoruz ki Allah korusun bir âyetten ötekine geçince bile unutuluyor, baş tarafı unutuluyor. Buradan çıkmadan unutuluyor. Veya Kur'-an kapanınca unutuyoruz. Ders biter bitmez başlıyoruz hemen eylemsel girişimlere, İstanbul'daki yürüyüşlere, çek senet hesaplarına ve Kur'an orada kalıveriyor yâni kendi başına mahrum ama mahcur olarak. Rabbim ne olur bize şuur ver! Ne olur bizi sana, kitabına ve elçine karşı bu vurdumduymaz, bu saygısız, bu küstah tavırlarımız-dan kurtar. Bize istediğin ve razı olduğun tavırları lütfet! Güzel tavırlar, güzel duruşlar nasip buyur!

Arkadaşlar, Allah için burada çok önemli gördüğüm bir konuya dikkat çekeyim inşallah. Haftada bir iki gün toplanıp kitabımızı okumaya, dinlemeye çalışıyoruz. Her gün, her zaman yapamıyoruz bunu. Hal böyleyken ancak haftada bir iki saatimizi bu işe ayırabildiğimiz halde, ders biter bitmez hemen âyetler ortamından uzaklaşıp seçimden geçime, borçtan, çekten, senetten, kazanmaya, harcamaya geçiveriyoruz ve Allah korusun okuduğumuz âyetler orada kalıveriyor. Âyetlerin mesajı hemen buracıkta unutuluveriyor. Allah korusun bu çok kötü bir durumdur. Allah rızası için burada ders öncesi ve sonrası başka bir şey konuşmayalım. Okuduğumuz bu âyetler üzerinde yoğunlaşalım. Dönelim bir daha konuşalım, dönelim bir daha soralım, iyice öğrenmeye ve özümsemeye çalışalım. Buradan çıktıktan sonra da yine bu âyetleri kafamızda canlı tutalım. Gittiğimiz her yerde bunları gündeme getirelim. Böylece hem kendimizi diri tutalım bu âyetlerle, hem de çevremizin dirilişine imkân hazırlayalım. Değilse Allah korusun lânete uğrayanlardan oluruz.